

ST. BERNERGADE 2, KØBENHAVN K.

»Kredsen« ved Preben Wenck

skriver om

Norden

Tyskland

Danmark

I denne Artikel behandler Redaktionen Spørgsmaalet om Grønland i Forbindelse med den stærke Agitation, der for Tiden føres i Norge for — paa Trods af Haager-Domstolens Afgørelse — at »fåa Grønland tilbage«.

De principielle Linier for Fremtidsudviklingen mellem Danmark—Norge og Norden trækkes klart op.

I en efterfølgende Artikel i næste Nummer af »Vort Værn« vil Redaktionen indgaaende beskæftige sig med Danmarks særlige Forpligtelser i denne Forbindelse og herunder ogsaa kritisk belyse dansk Administration af Grønland og vort Forhold til Færøerne og Forbundsstaten Island.

I en senere Artikel vil Redaktionen tage Spørgsmaalet om de danske Sydslesvigeres Ylkaar op til særlig Behandling.

Ragnarok:

Da Dr. Gustav Smedal i Fjor udsendte sin opsigtsvækkende Bog »Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse«, havde »Vort Værn« Anledning til indgaaende at beskæftige sig med Spørgsmaalet Grønland—Norge—Danmark. Vi beklagede dengang, at den danske Presse i det store og hele forsøgte at affærdige Dr. Smedal's Bog som en betydningsløs og sekterisk norsk Bevægelse.

Udviklingen har desværre givet »Vort Værn« Ret. Interessen for Grønlands-Spørgsmaalet oppe i Norge er trods alle officielle Paastande om det modsatte stærkt stigende, og den almindelige Følelse blandt hele det norske Folk er, at der er sket Norge Uret ved Afgørelsen i Haag, og at denne Domstols Kendelse derfor ikke kan være den endelige Afgørelse.

Redaktionen skal senere vende tilbage til denne Side af Sagen i indeværende Artikel, men forinden dette sker, kan der være Grund til nærmere

at omtale den *Epoke* i det dansk-norske Mellemværende, der er opstaaet ved, at det norske Tidsskrift »Ragnarok« i Aar har udsendt et Særnummer i et stort Oplag under Titlen:

»Grønland tilbage til Norek«.

Det paagældende Særnummer har vakt Opsigt og er blevet tilstillet baade den danske, svenske og udenlandske Presse, hvilket ogsaa har sat sine utvivlsomme Spor i den internationale Bedømmelse af hele Grønlands-Spørgsmaalet. Virkningerne har været saa store, at dansk Dagspresse i denne Omgang ikke har kunnet henlægge Sagen som betydningsløs — endog den danske Rigsdag har beskæftiget sig med Spørgsmaalet.

Det er maaske paa sin Plads først at orientere danske Læsere om hele *Tendensen* i »Ragnarok's« Særnummer. Det indeholder bl. a. en lang Række af Udtalelser af kendte Nordmænd, der uden Hensyn til, hvad der ellers kan skille dem politisk, er enige om at kræve Grønland eller i det mindste en Del af Grønland tilbagegivet Norge i ærlig Tro paa, at Danmark ganske simpelt ikke kan sidde et saadant Krav overhørigt uden paa det alvorligste at krænke den almindelige Retsfølelse.

En Del af Udtalelserne har en særlig aggressiv Form og fortjener derfor at kendes hernede som Udtryk for den *specielle norske Psyke*, som vi Danske er tilbøjelige til at se væk fra, selvom vi ved, den eksisterer.

En norsk Redaktør i Bergen taler om »det danske Trældomsstyre over Grønlændere og Færing« (det fremgaar iøvrigt af Tidsskriftet, at flere Nordmænd vil have ikke alene Grønland, men ogsaa Island og Færøerne tilbagegivet Norge). Major *E. Sagen* forlanger saaledes ikke alene hele Grønland, men »Færøerne maa tages med«. En anden norsk Redaktør, ogsaa fra Bergen, foreslaar ligefrem at norske Krigsskibe bør sendes til Grønland og Færøerne for at hente »Danskerne hjem«, og henstiller, at man benytter Lejligheden til ogsaa at lægge Vejen over Island og befri dette Land for det »danske« Styre. Han mener ikke, der vil flyde Blod i den Anledning, og skulde det alligevel ske, var Ulykken vel ikke saa stor. Den verdensberømte Digter Knut Hamsun hævder, at Danmark bør tilbagegive Grønland til Norge mod til Gengæld at opnaa norsk Støtte i vor Kamp for at bevare den nuværende Sydgræn-

... der ligger en stygg kammerdjevlel gjemt
stedet i et lag i den norske folkesjel. Den
rer også med til stammens karakter-
ekk ...»

Nordmændene paastaar saaledes om sig
maa vi andre vel have Lov til at tro, det
igt.

findes der jo — trods alt — Nordmænd,
ke er enige med »Ragnarok«, men det kla-
dsskriftets Redaktion let. De er ganske
t »fremmedkare«, og kniber det med at
aadanne Nordmænd paa Plads, beskyldes
at være »Danskere«, ligesom man heller
aar af Vejen for at operere med Jødehad,
an mener, det tjener Formaålet.

«-norsk norrøne „Tyskere“.

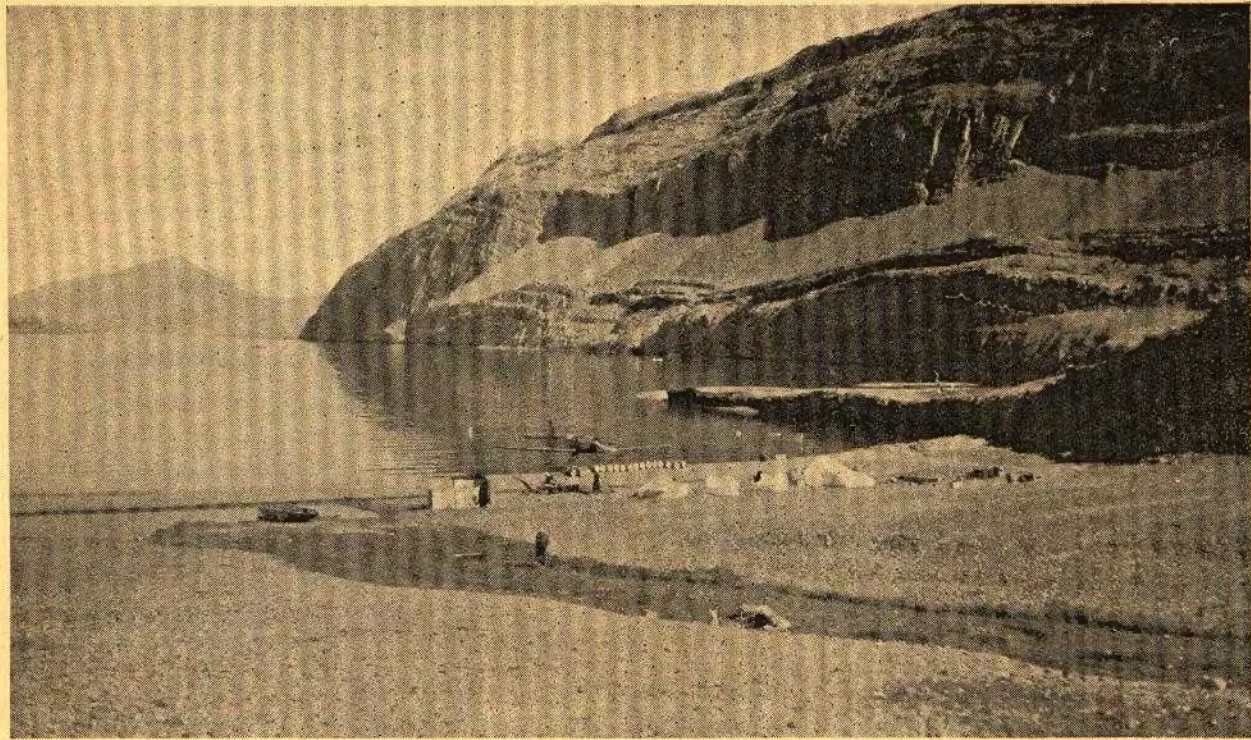
Id nu Knut Hamsun angaar, kender vi jo
landet ogsaa Typen paa den gudsbenaaede
der politisk set samtidig er Ignorant og
maal. Hvorfor skulde Norge derfor have
edre end Danmark i denne Hensende?
n har øjensynlig haft let ved at glemme,
an skylder Danmark, og hans *Norskhed*
isk kun en banal Efterabning af den tyske
alsocialisme, overeksponeret saa stærkt, at
liver mere »kongelig« end Kongen selv.
om det. Hvad hans og Smedals Forslag om
skhandel om Grønland og vor Sydgrænse
— ja saa ved vi danske, at vort »Grænse-
maal« skal vi selv løse. Hjælp fra Norge
i ikke vente selv om vi gav Norge hele
land. Norge er nemlig ikke i Stand til at
og vi har *Erfaring* for at det svigter i Nø-
stund.

aktøren i Bergen, der vil anvende de
norske Krigsskibe til at hente Danskerne
fra Grønland, Island og Færøerne, repræ-
er en Imperialisme i Lilleputformat, der
kun appellerer til *det danske Grin* (dette
get i bedste Betydning). Sende *store* nor-
rigsskibe til de paagældende Egne, er jo
ket alene af den Grund, at Norge ikke har
ne Skibe. Men hvorfor forresten ikke
de norske Krigsskibe ned til Egnene om-
Sydpolen, hvor gamle Norge fornylig op-
den Skændsel, at Omraader, man lige hav-
uperet, kort Tid efter blev overdryset med
orsflag, efterfulgt af Forsikringer i den
Presse om, at hvad Tyskland engang hav-
t Haand paa, opgav man ikke.

er vel ikke, fordi der er Tale om *virkelig*
ved Sydpolen, at disse norsk-norsk nor-
Nordmænd« er blevet saa tavse om dette
maal.

Land-Danmarks Sydgrænse.

age bliver Spørgsmaalet om Sammenblan-
fra norsk Side af Grønlandsspørgsmaalet
Sydgrænse og i Forbindelse hermed de

Dansk Luftmarinestation paa Ella Ø i Grønland.

Angreb, som Dr. Gustav Smedal og Konsorter
retter mod dansk Udenrigspolitik. »Vort Værn«
tror det paa sin Plads og til Gavn for nordisk
Fremtid at give de paagældende Herrer *det glatte*
Lag, som de saa utvivlsomt har gjort sig for-
tjent til.

Vi gjorde det samme i Fjor, da Dr. Smedals
Bog udkom, og det vakte en vis Opmærksomhed
i Norge, men for at udelukke enhver Tvivl om
det danske Standpunkt faar d'Herrer altsaa end-
nu engang klart Svar paa Tiltale.

Naar Dr. Smedal og Konsorter saa stærkt an-
griber dansk Udenrigspolitik, fordi den efter de-
res Opfattelse paa en listig Maade har taget god-
troende Nordmænd og Svenskere ved Næsen, og
faaet dem til at gaa ind for, at Danmarks Syd-
grænse ogsaa er Nordens Sydgrænse, og saaledes
høstet ren statsegoistisk Fordel ved at paaberaa-
be sig et nordisk Samarbejde, som Danmark iøv-
rigt ikke selv vil ofre noget for — ja, saa er der-
til kun at sige, at for saavidt de Herrer har Ret,
har de samtidig ikke noget at beklage sig over.

I værste Fald bliver Sandheden nemlig den, at
baade den officielle danske Udenrigspolitik og
Dr. Smedal og Meningsfællers Konspirationer har
været lige *afine* — naar det drejer sig om Anven-
delsen af Fremgangsmaader, men at Danmark
har opnaaet de bedste Resultater og de Bebrej-
delsr, der følger heraf *fra den Kant*, kan Dan-
mark derfor ogsaa tage sig let.

Nu er Forholdet jo imidlertid det, at dansk
Udenrigspolitik slet ikke har været i Besiddelse
af den Dygtighed og den Maalbevidsthed, som
man fra visse norske Kredse saa stærkt vil til-
lægge den. Udenrigspolitisk har Danmark be-
gaaet en hel Række af Fejl, og disse udenrigs-
politiske Fejl var i høj Grad medvirkende til, at

den ulykkelige Krig i 1864 endte med større
Landsafstaaelser, end egentlig havde været nød-
vendigt. Endvidere er Forholdet det, at dansk
Udenrigspolitik efter Freden i Wien 1864 og op
til omkring 1907 manglede enhver Evne til at
hævede og gennemføre paa fredelig Vis en Ny-
orientering overfor det tyske Kejserdømme, der
kunde have medført en *Afvikling af det slesvigske*
Spørgsmaal forinden Verdenskrigen. Samtidig maa
naturligvis fremhæves, at dette ikke heller selv,
saaledes som Udviklingen formede sig, efter Sej-
rene over Østrig i 1866 og Frankrig i 1871 hav-
de nogensomhelst Interesse i at ordne det dansk-
tyske Spørgsmaal i Overensstemmelse med Ret
og Billighed. Dansk Udenrigspolitik forsøgte ef-
ter 1864 paa enhver Maade at faa en direkte Ord-
ning med Tyskland om Slesvig. Man tilbød alt
ligefra Alliance paa visse Vilkaar til at modtage,
hvad Tyskland omtrent selv fandt for godt at
give, og da det altsammen ikke førte til noget,
afviklede dansk Udenrigspolitik faktisk i 1907
endelig det sønderjydske Spørgsmaal ved i Op-
tanttraktaten samme Aar at fraskrive sig alle
Krav i Henhold til Pragerfredens § 5. Fra dette
Tidspunkt og indtil Verdenskrigen fulgte dansk
Udenrigspolitik nøje denne Linie. Den forsøgte
baade at faa det danske Folk til at glemme Nord-
slesvig og at skabe et godt Forhold til Tysk-
land paa Trods af alle Følelsesstemninger i det
danske Folk. Den fastholdt denne Linie under
hele Verdenskrigen, ja selv efter Tysklands Ne-
derlag. Havde det staaet til den danske Rege-
ring, var Grænsereguleringen efter Verdenskrigen
i Nordslesvig blevet gennemført *udenom* Ver-
saillestraktaten.

Det skyldes *alene* Tysklands manglende Evne
til at handle retfærdigt og billigt fra 1864 til

se, paa anden Maade kan hans Udtalelser ikke forstaas.

»Aftenposten«s udenrigspolitiske Medarbejder, Valentin Sjøberg, slaar fast, at Norden omfatter Norge, Sverige og Finland, derimod *ikke* Danmark. Den store Bjørnstjerne Bjørnsons *meget lille* Søn Erling giver ogsaa sit Besyv med i Laget, og Dr. Gustav Smedal i egen høje Person »dokumenterer« i et Svar til Statsminister Stau-ning, at Haag-Dommen ikke har berøvet Norge dets Fremtidskrav paa Grønland, og gentager iøvrigt sine »Sammenligninger« mellem Grønland og Nordslesvig. Tidsskriftets Redaktør, Hans S. Jacobsen, henviser i en ledende Artikel ogsaa til Dr. Smedals Synspunkter om Danmarks Sydgrænse og gør os opmærksom paa, at Grønlands-sagen ikke taaler at ligge »uløst hen« længere. Det vil skabe en uoverstigelig Barriere mellem det norske og danske Folk, og det er maaske for sidste Gang, at Norge staar med en udstrakt Haand mod Danmark.

(»Vort Værn« deler desværre ikke Hr. Jacobsens Optimisme. Norsk-norske norrøne Nordmænd af Hr. Jacobsens Kaliber vil altid staa med en »udstrakt« Haand mod Danmark lige meget hvor meget vi saa forærer Nordmændene. De vil altid ifølge deres Natur og nationale Mindeværkskompleks kræve mere).

Endelig citerer Tidsskriftet et paastaaet gammelt svensk Mundheld, der siger, at ingen Dansker nogensinde kan faa en Kappe, der er saa lang, at Rævehalen ikke kommer til at hænge nedenfor, og i samme Aandedræt tilføjes, at det maa være Danmarks Sag at »skabe Fred i Norden«. (Det Norden, som vi altsaa ifølge samme Tidsskrift ikke tilhører, og hvor vi kun optræder selvbestaltet i Rævepels).

De ovennævnte Citater kan formentlig give den danske Læser et klart Indtryk af den særlige norske Agitation, som »Ragnarok« gaar ind for i Grønlandsspørgsmaalet under Devisen, at Tidsskriftet ikke tjener Særinteresser eller Partier, men at dets Opgave er, at sige nej til en ynkelig Tid og svare ja til noget ægte og noget nyt, som »skal komme«.

Billigvis bør endnu tilføjes, at den danske Dr. Herfordt citeres i Tidsskriftet og fremsætter 4 forskellige Forslag til en Ordning af Grønlandsspørgsmaalet, hvori godt og ondt er jævnt sammenblandet, uden at dette forandrer noget ved, at denne Doktor falder sit Fædreland i Ryggen ved at lade sig benytte paa den Maade, som »Ragnarok« benytter og udnytter ham.

Paa den anden Side findes der i Tidsskriftet ogsaa *Lyspunkter*, der karakteriserer Tendensen bedre end nogen Dansker var i Stand til at gøre det. »Vort Værn« tænker her især paa det Citat af Hans E. Kinck, som Tidsskriftet bringer, og som ikke bliver mindre rigtigt, fordi det ufrivilligt kommer til at sige Sandheden. Der staar ordret i det paagældende Citat:

»... der ligger en stygg kammerdjevlel gjemt etsteds i et lag i den norske folkesjel. Den hører ogsaa med til stammens karaktertrekk ...«

Naar Nordmændene paastaar saaledes om sig selv, maa vi andre vel have Lov til at tro, det er rigtigt.

Nu findes der jo — trods alt — Nordmænd, der ikke er enige med »Ragnarok«, men det klarer Tidsskriftets Redaktion let. De er ganske simpelt »fremmedkare«, og kniber det med at stille saadanne Nordmænd paa Plads, beskyldes de for at være »Danskere«, ligesom man heller ikke gaar af Vejen for at operere med Jødehad, hvis man mener, det tjener Formaålet.

Norsk-norsk norrøne „Tyskere“.

Hvad nu Knut Hamsun angaar, kender vi jo her i Landet ogsaa Typen paa den gudsbenaade Digter, der politisk set samtidig er Ignorant og Undermaaler. Hvorfor skulde Norge derfor have det bedre end Danmark i denne Hensende? Hamsun har øjensynlig haft let ved at glemme, hvad han skylder Danmark, og hans *Norskhed* er faktisk kun en banal Efterabning af den tyske Nationalsocialisme, overeksponeret saa stærkt, at han bliver mere »kongelig« end Kongen selv. Ham om det. Hvad hans og Smedals Forslag om en Tuskhandel om Grønland og vor Sydgrænse angaar — ja saa ved vi danske, at vort »Grænse-spørgsmaal« skal vi selv løse. Hjælp fra Norge kan vi ikke vente selv om vi gav Norge hele Grønland. Norge er nemlig ikke i Stand til at hjælpe og vi har *Erfaring* for at det svigter i Nødens Stund.

Redaktøren i Bergen, der vil anvende de »vesle« norske Krigsskibe til at hente Danskerne hjem fra Grønland, Island og Færøerne, repræsenterer en Imperialisme i Lilleputformat, der faktisk kun appellerer til *det danske Grin* (dette Ord taget i bedste Betydning). Sende store norske Krigsskibe til de paagældende Egne, er jo udelukket alene af den Grund, at Norge ikke har saadanne Skibe. Men hvorfor forresten ikke sende de norske Krigsskibe ned til Egnene omkring Sydpolen, hvor gamle Norge fornylig oplevede den Skændsel, at Omraader, man lige havde okkuperet, kort Tid efter blev overdryset med Hagekorsflag, efterfulgt af Forsikringer i den tyske Presse om, at hvad Tyskland engang havde lagt Haand paa, opgav man ikke.

Det er vel ikke, fordi der er Tale om *virkelig Risiko* ved Sydpolen, at disse norsk-norsk norrøne »Nordmænd« er blevet saa tavse om dette Spørgsmaal.

Grønland-Danmarks Sydgrænse.

Tilbage bliver Spørgsmaalet om Sammenblandingen fra norsk Side af Grønlandsspørgsmaalet og vor Sydgrænse og i Forbindelse hermed de

Angreb, som Dr. retter mod dansk V. tror det paa sin P. Fremtid at give de Lag, som de saa tjent til.

Vi gjorde det sa Bog udkom, og det i Norge, men for a *det danske Standpu* nu engang klart S.

Naar Dr. Smedal griber dansk Udenr. res Opfattelse paa e troende Nordmænd faaet dem til at ga grænse ogsaa er No høstet ren statsegois be sig et nordisk Sa rigt ikke selv vil ofr til kun at sige, at fo har de samtidig ikke

I værste Fald bliv baade den officielle Dr. Smedal og Meni været lige *ufine* — n delsen af Fremgang har opnaaet de bed delsr, der følger he mark derfor ogsaa t

Nu er Forholdet Udenrigspolitik slet af den Dygtighed o man fra visse norsk lægge den. Udenrig gaaet en hel Række politiske Fejl var i l

1918, at Nordslesvigs Genforening med Danmark blev et Led i Versailles-Traktaten.

Ingen Nordmand, allermindst Dr. Gustav Smedal eller hans Meningsfæller har iøvrigt nogen-
somhelst Ret til at tale med om det slesvigske Spørgsmaal. Norge har maaske en vis *teoretisk*, historisk Ret paa Grønland, men denne Ret er sandelig ikke større, saaledes som ogsaa danske Aviser har gjort opmærksom paa, end den Ret, Danmark har til Skaane, Halland og Bleking, *ja selv til Norge*.

Vil Dr. Smedal og andre Nordmænd derimod virkeligt gøre sig klart, hvad det betyder at kæmpe for *Livets Ret*, og hvad det koster, og vil de have nogen Anelse om, hvorfor den norske Ret til Grønland i Dag er Teori, — ja da er Slesvig Stedet, hvor de kan faa denne Klarhed.

Det kan nemlig hverken nogen Nordmand eller nogen anden tage fra Danmark, *at har vi fejlet*, har vi saa sandelig ogsaa *kæmpet og stridt* — og resigneret har vi ogsaa.

Tifold mere klart end Norges historiske Ret til Østgrønland eller til Grønland er Danmarks historiske Ret til Slesvig lige ned til Dannevirke. Og alligevel — trods Kamp og Blod — har vi maattet opgive denne Ret. Det er en Resignation af en saadan Størrelse, at ingen Nordmand har Lov at nævne Grønland i denne Forbindelse.

Tilværelsen har skikket det saaledes, at Danmark, *der ikke har faaet sin Frihed til Givende noget bestemt Aar*, men som har maattet kæmpe for den fra Tidernes Morgen, gennem denne stadige Kamp har lært at bære sin Skæbne baade i Sejr og Nederlag. Livets Vilkaar kan være bitre nok, og bittert er det at give Afkald paa gammel dansk Jord, men mest bittert er det dog at give Afkald paa *levende Danskhed*. Og saa haardt har Skæbnen maget det for Danmark, at vi ikke blot har maattet kvittere historisk Ret, men ogsaa har vi været nødt til at kvittere *levende danske Menneskeborn*.

Vil Dr. Smedal eller nogen anden Nordmand derfor lære noget som helst om »Retten« til Østgrønland af den dansk-tyske Grænsenstrid, bliver Læren da kun den, at stor er den Indsats, der skal øves, og større bliver Ofret, der skal bringes, for at sikre Sammenhæng mellem Fortid, Nutid og Fremtid, og den Dag, de Herrer har fornemmet denne Lære, *maa de nødvendigvis blive tavse og skamme sig*.

Den Dag maa de nemlig erkende Sandheden af de Ord, en stout Nordmand, Hans Helgesen, skrev hjem til sine Venner i Norge, efter det tapre Forsvar af Frederiksstad i Treaarskrigen:

Danmarks tusindaarige Kamp for at værne sin Sydgrænse, har samtidig værnet om Nordens Frihed og Selvstændighed.

Altsaa ikke fordi, Dr. Smedal og Konsortier mener, at Norge har et Mellemværende med Danmark, ikke heller fordi norske Mænd og Presseorganer ser anderledes paa Danmarks Sydgræn-

se, end vi selv gør, men paa Grund af *Motiverne* og den *Fremgangsmaade*, man her har benyttet, har det været nødvendigt at sige disse Ord.

Dr. Smedal og Konsortier repræsenterer ikke *nordisk* Indstilling i Kampen for Afklaring af det grønlandske Spørgsmaal. De repræsenterer *Skule Jarl* i Norges Historie — de repræsenterer Snævertsynetheden og Fejgheden. *De kender ikke til at kæmpe paa ærlig nordisk Vis*.

Det vikkelige Grønlandsproblem:

Naar imidlertid Opgøret med disse Herrer hermed er afsluttet paa en saadan Maade, at enhver Tvivl om Danmarks Indstilling overfor den Slags Fyre er udelukket, bliver tilbage den egentlige Vanskelighed i Grønlandsspørgsmaalet Danmark og Norge mellem, nemlig

den Kendsgerning, at saa godt som hele det norske Folk føler sig utilfreds med den Ordning, som Haager-Domstolen traf, og med en vis Bitterhed vender sig mod Danmark og anklager os for vor Handlemaade.

Det vilde kun skade det fremtidige Samarbejde i Norden, hvis vi hernede i Danmark oversaa denne Kendsgerning, og det vilde være dumt at lukke Øjnene for og lade som om vi ikke vidste, hvorledes Norge i Dag staar i denne Sag. Den danske Forfatter Kelvin Lindemann har i »Tidens Tegn« gæstfrit faaet Lov til at imødegaa den almindelige norske Opfattelse.

Det har ikke været svært for Lindemann *fornuftmæssigt* at imødegaa den norske Opfattelse paa en saadan Maade, at Nordmændene ikke har kunnet hævde sig, men Grønlandsspørgsmaalet for Norge og for Nordmændene er jo ikke alene et Spørgsmaal om *Fornuft*. Følelser og Stemninger spiller ogsaa ind, og det er givet, at Tabet af de gamle norske Bilande nager haardt oppe hos vort Frændefolk mod Nord.

Skal Danmark nu i den Anledning give efter? Er der Grund til at forsøge paa at opnaa en ny Ordning med Norge?

Sikkert ikke. Det grønlandske Spørgsmaal har faktisk flere Gange juridisk og mellemfolkeligt været »endeligt« afgjort, uden at der i den Anledning skabtes Tilfredshed og Ro om Sagen.

Langt bedre er det at tale lige ud om Spørgsmaalet og klarlægge Forholdene, som de virkeligt er.

Og det maa vi da alle sammen gøre os klart, at Udviklingen her i Norden i den sidste Menneskealder er gaaet i en Retning, der nødvendigvis maatte skabe Vanskeligheder mellem Nordens Lande og vanskeliggøre et virkeligt nordisk politisk Samarbejde, hvis man da tænker sig et saadant bygget op efter de traditionelle Metoder, der sædvanligvis bruges, naar det drejer sig om politisk Samarbejde i den øvrige Verden.

Det var de at Nordens I
Selvstændighe

Vi kan alle sam
nu har fem Korsb
glæde os over, at
ves Side om Side
Slagsmaal« — saa
te nødvendige, den
Korsbannere, det h
nebrog.

Samtidig maa i
Syne, at Nordens
Riger har medført
Landene imellem,
eller det andet Lan
nordiske Stater er
omtaelig national
Vægt paa i Tide og

Det vilde være at
vi overser, at disse
men med alt det sm
mæssige i nordisk S
stillet sig hindrende
litisk Udfoldelse af
den anden Side vil
at prøve paa at fors
maa gøre sig gælden

Norden er i Dag
milie, der gennem
holdt i Ave af foræ
som nu pludselig har
gamle« (den dansk-
Finland og den sven
ved Døden. Den for
denne Frihed er alle
gernes indbyrdes Str
hver især af det gam
ske Sprogstrid, Ål
Grønland, Færøernes
linger og en hel Mæn
slaas man om, og gle

at ingen af disse
traditionelt eller
Grundlag.

Et nyt nordisk S

Skal vi derfor her i
ligheder, har vi Brug

Det glædelige fortæl
storie os, at Opdeling
som man i sin Tid tr
af Nordens Stilling, fa
en Styrkelse.

Men det Ansvar pa
nordiske Riger, at de
res fulde Selvstændigh
frem til et virkeligt
hverken tager sit U
Tidsepoker, dynastisko

DEGNEN 2. KØBENHAVN K.

elv gør, men paa Grund af *Motiverne*
gangsmaade, man her har benyttet,
ret nødvendigt at sige disse Ord.

dal og Konsorter repræsenterer ikke
stilling i Kampen for Afklaring af det
Spørgsmaal. De repræsenterer *Skule*
es Historie — de repræsenterer *Snæ-*
den og Fejgheden. *De kender ikke til*
paa ærlig nordisk Vis.

lige Grønlandsproblem:

allertid Opgøret med disse Herrer her-
uttet paa en saadan Maade, at enhver
anmarks Indstilling overfor den Slags
elukket, bliver tilbage den egentlige
ed i Grønlandsspørgsmaalet Danmark
mellem, nemlig

ndsgerning, at saa godt som hele det
Folk føler sig utilfreds med den Ord-
om Haager-Domstolen traf, og med en
terhed vender sig mod Danmark og
er os for vor Handlemaade.

e kun skade det fremtidige Samar-
den, hvis vi hernede i Danmark over-
Kendsgerning, og det vilde være dumt
nene for og lade som om vi ikke vid-
les Norge i Dag staar i denne Sag.
e Forfatter Kelvin Lindemann har i
gn« gæstfrit faaet Lov til at imødegaa
elike norske Opfattelse.

ikke været svært for Lindemann for-
at imødegaa den norske Opfattelse
an Maade, at Nordmændene ikke har
de sig, men Grønlandsspørgsmaalet
g for Nordmændene er jo ikke alene
aal om Fornuft. Følelser og Stem-
er ogsaa ind, og det er givet, at Ta-
gamle norske Bilande nager haardt
ort Frændefolk mod Nord.

mark nu i den Anledning give efter?
nd til at forsøge paa at opnaa en ny
ed Norge?

ert ikke. Det grønlandske Spørgs-
mar faktisk flere Gange juridisk og
folkeligt været »endeligt« afgjort,
t der i den Anledning skabtes Til-
d og Ro om Sagen.

dre er det at tale lige ud om Spørgs-
klarlægge Forholdene, som de virke-

aa vi da alle sammen gøre os klart,
gen her i Norden i den sidste Men-
er gaaet i en Retning, der nødvendig-
skabe Vanskeligheder mellem Nor-
og vanskeliggøre et virkeligt nordisk
arbejde, hvis man da tænker sig et
get op efter de traditionelle Metoder,
igvis bruges, naar det drejer sig om
arbejde i den øvrige Verden.

Det var den Pris, der maatte betales, for
at Nordens Folkeslag kunne finde frem til
Selvstændighed og Ligeberettigelse.

Vi kan alle sammen glæde os over, at Norden
nu har fem Korsbannere i Stedet for to og ogsaa
glæde os over, at disse fem Korsbannere kan tri-
ves Side om Side — omend ikke uden »Blæk-
Slagsmaal« — saa dog uden de Krige, man men-
te nødvendige, dengang Norden kun havde de to
Korsbannere, det blaagule svenske Flag og Dan-
nebrog.

Samtidig maa man imidlertid ikke tabe af
Syne, at Nordens Opdeling i flere selvstændige
Riger har medført en *historisk* Trang til Opgør
Landene imellem, om hvad der tilhører det ene
eller det andet Land, og at der især hos de nyere
nordiske Stater er fremvokset en meget stærk og
ømtaaelig national Følelse, der ligefrem lægger
Vægt paa i Tide og Utide at hævde sig.

Det vilde være at fornægte vor Slægtsarv, hvis
vi overser, at disse Følelser tildels hænger sam-
men med alt det *smaalige, sogneagtige og bygde-*
mæssige i nordisk Sind, og som derfor altid har
stillet sig hindrende i Vejen for en stærk storpo-
litisk Udfoldelse af den nordiske Tanke. Paa
den anden Side vil det ogsaa være forkert ikke
at prøve paa at forstaa, at saadanne Bevægelser
maa gøre sig gældende.

Norden er i Dag at ligne ved en gammel Fa-
milie, der gennem en lang Periode har været
holdt i Ave af forældede Slægtskabshensyn, og
som nu pludselig har faaet sin Frihed, fordi »de
gamle« (den dansk-norsk-tyske Helstat, Sverige-
Finland og den svensk-norske Union) er afgaaet
ved Døden. Den første umiddelbare Glæde over
denne Frihed er allerede tildels afløst af Arvin-
gernes indbyrdes Strid om, hvad der tilhører
hver især af det gamle Fællesbo. Den finsk-sven-
ske Sprogstrid, Ålands-Spørgsmaalet, Island,
Grønland, Færøernes Stilling, Arkiv- og Bogsam-
linger og en hel Mængde andre Forhold rives og
slaas man om, og glemmer

at ingen af disse Spørgsmaal kan løses paa
traditionelt eller øjeblikkeligt statsretligt
Grundlag.

Et nyt nordisk Sind.

Skal vi derfor her i Norden løse vore Vanske-
ligheder, har vi Brug for *nyt Sind*.

Det glædelige fortæller jo netop Nordens Hi-
storie os, at Opdelingen i flere nordiske Riger,
som man i sin Tid troede betød en Forringelse
af Nordens Stilling, faktisk har vist sig at være
en Styrkelse.

Men det Ansvar paahviler ogsaa hver af de
nordiske Riger, at de under Bibeholdelsen af de-
res fulde Selvstændighed igen maa søge at naa
frem til et virkeligt *nordisk Samarbejde*, der
hverken tager sit Udgangspunkt i historiske
Tidsepoker, dynastiske Forhold eller tilfældige

Stormagtsafgørelser, der altsammen i sin Tid
medvirkede til at skabe det *kunstige* Begreb, som
benævnedes Norden.

Skal Norden hævde sig overfor Omverdenen,
kan den derfor ikke bygge paa teoretiske Paa-
beraabelser af *døde, historiske Forhold*.

Norden maa ranke sig, lære at tro paa sig selv,
og det har vi Lov til at fastholde, at den Form
for Expansion, som Stormagterne endnu i Dag
holder fast ved, og som netop tager sit Udgangs-
punkt i en Ret, som *Fortiden* tilsyneladende gi-
ver, eller en Uret, som *Fortiden* tilsyneladende
har skabt, kun er Udtryk for *forældet Expan-*
sion.

Vi maa derfor ogsaa have Lov til at tro paa,
at uanset at Norden i Dag *maalt med sædvanlig*
politisk Maalestok, ikke er nogen Magtfaktor af
Betydning, *saa er den nordiske Udvikling allige-*
vel i Kontakt med Fremtiden.

Hvert Land i Norden maa have Ret til at
leve sit eget selvstændige og frie Liv, men
ud af dette og over dette maa vokse frem
den nordiske Fællesfølelse, der saa igen be-
virker, at vi paa ligeberettiget Grundlag i
nordisk Enhed og Samdrægtighed kan løse
de Opgaver, *som vi ikke magter at løse hver*
for sig.

Ud fra disse Forudsætninger skal »Vort Værn«
i næste Nummer komme tilbage til de særlige
Pligter, der paahviler Danmark i denne Forbin-
delse, fordi vi har Suveræniteten over Grønland,
fordi Færøerne er en Del af Danmark, og fordi
Island og Danmark er Forbundsstater.

Vi skal i denne Forbindelse ikke lægge Fing-
rene imellem, naar det gælder om at kritisere
dansk Indsats og dansk Handlemaade, og det
skal ikke heller komme til at mangle paa For-
domsfrihed overfor Fremtiden.

Nordisk Fremtid.

Det har blot været nødvendigt *forinden* at
skabe klare Linier i Forholdet overfor Norge.

Og det maa Nordmændene forsøge at forstaa,
hvad enten de saa synes om det eller ikke, at

Grønlandsspørgsmaalet kun kan løses i
Forbindelse med en nordisk Fremtid.

Er blot dette slaaet fast, saa kan Norge fast-
holde som sin Opfattelse den historiske Ret, og
Danmark med samme Styrke henviser til den Ret,
som Livet og Udviklingen giver, og som mellem-
folkeligt forlængst baade de facto og de jure er
anerkendt.

Tilbage bliver imidlertid for begge Lande og
hele Norden, at *over* disse særlige Standpunkter
staar *Pligten* til at finde frem til den Løsning
overfor Fremtiden, som tillader, at vi løfter i
Flok i dette som i andre mellemnordiske Spørgs-
maal.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Det Frie

15 JULI 1939

skriver den

anmark
av Sme-
nogen-
esvigske
teore-
ne Ret
aa dan-
nd den
og Ble-

erimod
at kæm-
g vil de
ske Ret
Slesvig

nd eller
i fejlet,
ridt —

Ret til
arks hi-
nevirke.
har vi
Resigna-
rdmand
indelse.
at Dan-
Givende

kæmpe
ne sta-
baade i
ere bit-
na gam-
dog at
Og saa
mark, at
sk Ret,
tere le-

rdmand
til Øst-
l, bliver
der skal
ges, for
utid og
nemmet
avse og

dheden
elgesen,
et tapre
n:

t værne
m Nor-

onsorter
ed Dan-
Presse-
ydgræn-

se, end vi selv gør, men paa
og den Fremgangsmaade, m
har det været nødvendigt a
Dr. Smedal og Konsorter
nordisk Indstilling i Kampen
grønlandske Spørgsmaal. De
Jarl i Norges Historie — de
vertsynetheden og Fejgheden
at kæmpe paa ærlig nordisk

Det vickelige Grønland

Naar imidlertid Opgøret m
med er afsluttet paa en saad
Tvivl om Danmarks Indstilli
Fyre er udelukket, bliver t
Vanskelighed i Grønlandsspe
og Norge mellem, nemlig

den Kendsgerning, at sa
norske Folk føler sig uti
ning, som Haager-Doms
vis Bitterhed vender sig
anklager os for vor Ha

Det vilde kun skade det
bejde i Norden, hvis vi hern
saa denne Kendsgerning, og
at lukke Øjnene for og lade
ste, hvorledes Norge i Dag
Den danske Forfatter Kelvi
»Tidens Tegn« gæstfrit faaet
den almindelige norske Opf
Det har ikke været svært
nuftmæssigt at imødegaa de
paa en saadan Maade, at No
kunnet hævde sig, men Gr
for Norge og for Nordmænd
et Spørgsmaal om Fornuft
ninger spiller ogsaa ind, og
bet af de gamle norske B
oppe hos vort Frændefolk n

Skal Danmark nu i den A
Er der Grund til at forsøge
Ordning med Norge?

Sikkert ikke. Det g
maal har faktisk flere
mellemfolkeligt været
uden at der i den Anl
fredshed og Ro om Sag

Langt bedre er det at tale
maalet og klarlægge Forhol
ligt er.

Og det maa vi da alle saa
at Udviklingen her i Norde
neskealder er gaaet i en Ret
vis maatte skabe Vanskelig
dens Lande og vanskeliggøre
politisk Samarbejde, hvis m
saadant bygget op efter de t
der sædvanligvis bruges, na
politisk Samarbejde i den ø

Ikke som Danskere, Svenskere, Nord-
mænd, Finlændere, Islændere eller Færing
— men som Nordboere.

Det er her det virkelige nordiske Fællesskab
skal sætte ind, og det er her, de nordiske Kors-
bannere skal samarbejde — ikke skille.

At begribe denne Opgave, at forstaa den
og at magte den paa rigtig Maade, er saa
igen Forudsætningen for, at de enkelte nor-
diske Lande kan bevare egen Frihed og
Selvstændighed.

Vi lever i en Overgangs- og Nedbrydningstid;
det maa medføre, at forskellige Opfattelser kom-
mer til Orde og brydes haardt. Det skader ikke
heller. I en saadan Tid faar naturligvis baade
Loke, Rane Jonsen og Skule-Jarl ogsaa deres
Chance. Der er ingen Grund til at misunde dem,
for det bliver ikke dem, der kommer til at be-
stemme Fremtiden.

Afgørelsen ligger i Thors Haand.

Og netop fordi den ligger der, saa skræmmer
det ikke, at Thors Kampvogn følges af Lynild
og Torden. Det ved vi allesammen hører sig til,
og det ved vi ogsaa, at Thor benytter Regnbuen
som Kørebane. — Og Regnbuen forbinder —
den skiller ikke.

For som det hedder:

» Ung nordisk vilja«
» — — skal den ogsaa prøves
i tvil og nederlag,
hvem teller vel de tapte slag —
på seirens dag!

„Kredsen“ ved

Preben Steuck

Forfatteren Thorkild Gravlund.

Fattigfolks Ret.

Der sidder en Fabrikspige med et Barn, som
hun er ene om. Faderen er rendt fra dem.

Hvad skal hun gøre med Barnet?

Der er noget, der hedder Børnehjælp og social
Forsorg. Men hun skal paa Arbejde — skal —
skal — det kræver Samfundet af hende.

Nogle siger, hun skal have fri en Tid. Hvor
længe? Der er dog vist ingen, der kræver, at hun
skal have Ret til at amme Barnet, som gifte
Mødre et Aar.

Andre spørger, hvem hun er?

Ja, hun er en Pige af de socialt laveste Lag.
Maaske, om hun skal dømmes: en slet Kvinde, et
ringe Menneske. Men hun sidder med et Barn.

Skulde jeg dømme, kunde jeg kun sige, at

hvordan
mit Fæd

Kun

Hun ka

faar hu

Danma

Vil n

og det

tionalts

Man

frem og

talt og

kymre

Det e

de. Vil

ville Fo

geløst L

er Folk

Det h

hævde e

Det v

Samfun

derkuer

at forha

kun en

ste buk

Vi ha

ogsaa h

noget n

national

Et lil

sin eger

sundt o

svaret.

Forsvar

Blodets

Rige en

dan, at

Vi sky

at leve f

ikke i k

en almi

almindel

maa tag

ste kun,

kan vi

Straffelo

kan hol

Tid.

Vi sky

Landsma

løs her.

Danma

for Dan

dansk o

Denne

mands

han skyl

Landet

og Fattig

kommer

BRUK
DRONNING MAUD
MERKER

OSLO

24.7.39 16-19

BT.

BRUK
DRONNING MAUD
MERKER

OSLO

24.7.39 16-19

BT.

Herr dr. Gustav Smedal,

Gjætt

pt. Brøbak

Hos Bjørn Turisthotel

Mr. Olsson

Fabritius & Sonners Forlag

ØVRE SLOTTSGT. 25, OSLO 6

D

Smedal behandelt in seinem Buch ein Problem der neueren skandinavischen Geschichte, das in der Gegenwart wieder sehr viel von sich reden macht, den Skandinavismus, oder, wie der Vf. es ausdrückt die Frage skandinavischer Zusammenarbeit. Er geht von der gegenwärtigen Lage aus und versucht den Skandinavismus aus seiner geschichtlichen Entwicklung heraus zu verstehen. Dazu tritt er als Norweger an sein Thema heran. Sm. verneint die Berechtigung des Skandinavismus und die Möglichkeit skandinavischer Zusammenarbeit nicht, empfindet sie als natürlich im Hinblick auf die geographische Lage, auf die blutsmäßige, sprachliche und kulturelle Verwandtschaft der skandinavischen Völker. Sm. betont aber mit aller Entschiedenheit die Grenzen der Bewegung, die ihr aus der Selbstständigkeit der Völker des Nordens und dem strengen Verzicht auf jegliche Zielsetzung erwachsen, die nicht den Belangen aller skandinavischen Völker entspricht. Das Ergebnis des geschichtlichen Rückblicks, der eine gute Kenntnis der Literatur verrät, kommt im Titel des Buches zum Ausdruck. Sm. stellt fest, daß Dänemark von Anfang an die Bewegung für seine Zwecke mißbraucht hat, indem es versuchte, unter skandinavistischen Vorzeichen die Hilfe Schwedens und Norwegens für seinen Kampf um Schleswig in Anspruch zu nehmen. In den schwungvollen Studentenfesten der dreißiger und vierziger Jahre, vor allem in der berühmten Rede Orla Lehmanns im Reithaus in Kopenhagen 1845 tritt diese Neigung deutlich hervor. Die dänische Politik während der Kriegsjahre 1848—1850 verrät dieselben Bestrebungen. In der zweiten Hälfte der fünfziger Jahre tritt der Skandinavismus verbunden mit dem Liberalismus immer deutlicher in den politischen Vordergrund. Die Bemühung Dänemarks, ein Militärbündnis oder gar eine staatliche Union der drei skandinavischen Nationen zu erreichen, gewinnt an Intensität, je schwieriger die Lage an der dänischen Südgrenze wird. Vor Ausbruch des deutsch-dänischen Krieges von 1864 schien Dänemark fast am Ziele zu sein, als Schweden sich noch im letzten Augenblick, nicht ohne einen peinlichen Eindruck zu hinterlassen, zurückzog, und so der Gefahr entging, in einen Krieg mit Deutschland hineingerissen zu werden. Diese Versuche Dänemarks, seine Südgrenze als die Grenze des Nordens hinzustellen, weist Sm. bis in die Gegenwart nach, wo sie unter dem Schatten des Dritten Reiches und aus der Befürchtung, die Grenze gegen Deutschland könnte doch noch nicht endgültig sein, erneut und verstärkt sich bemerkbar machen. Sm. hat sich sehr eingehend mit der schleswigschen Frage beschäftigt und kommt zu dem Schluß, daß die Verteidigung der heutigen dänischen Südgrenze keine gemeinsame Angelegenheit des Nordens sein könne. Wenn Dänemark ganz als selbständige Macht verschwinde, dadurch würden die Belange Schwedens und Norwegens betroffen, nicht aber dadurch, ob die deutsch-dänische Grenze an der Eider oder an der Königsau verlaufe. Hingegen sei eine wirkliche und ehrliche Bereinigung des deutsch-dänischen Gegensatzes die Voraussetzung für eine skandinavische Zusammenarbeit. Die heutige Grenzziehung könne nicht als endgültig angesehen werden. Eine andere Voraussetzung skandinavischer Zusammenarbeit sei die Wiedergutmachung des Unrechts, das Dänemark 1814 beging, als es, die Unkenntnis seiner schwedischen Verhandlungspartner ausnützend, das Norwegen gehörige Grönland zurückbehielt.

Das Buch Sm.s stellt den Versuch dar, die Möglichkeit sinnvoller und aufbauender skandinavischer Zusammenarbeit aufzuweisen, zugleich aber den Finger auf das zu legen, was dieser Zusammenarbeit fremd ist und ihre Wirksamkeit stören muß. Außerdem bedeutet das Buch in seinem Rückblick auf die Entwicklung des Skandinavismus und mit seinem zahlreichen Stoff zur Frage der gesamt-skandinavischen Beziehungen der Gegenwart einen wertvollen Beitrag zur Beurteilung des deutsch-skandinavischen und des deutsch-dänischen Verhältnisses im besonderen.

Tiden Tegn nr. 6 trykserien.
11 feb. 1939

EN HILSEN fra Norge til SØNDERJYDERNE

Tale i dansk radio
på gjenforeningsdagen idag.

Av

REKTOR HANS LØDRUP.

Relieff på krigsgravene i Fredericia av Bissen.

Idag er det et stort møte i Sønderjylland til feiring av gjenforeningen med Danmark. Norsk deltager er rektor Hans Lødrup, hvis tale sendes over svenske og danske kringkastingstasjoner. Tidens Tegn offentliggjør den for Norge.

10. februar — den dag sønderjydene stemte sig hjem til Danmark, er en av de store dager, ikke bare i landets, men i hele Nordens historie. Med rette er dagen blitt en årlig tilbakevendende høitidsdag.

De tusener som i aften hører min stemme, vet vel at det ikke først og fremst er min røst, men hele Nordens som hilser sønderjydenes dag.

Hele Norden fulgte nemlig eders trengselsfulle kamp med levende sympati og optatthet, like til den dag Danmark pånytok eder i favn og knyttet eder sammen med det øvrige Norden. Dagen leder tanken hen på uregnelige kamper og lidelser; den minner om forgangne slek-

ters smerter, men den er samtidig forkynner av den største glede som kan fylle et folk. Det er ikke en overmodig seirsfanfare som lyder ut av dagens historie. Gjenforeningen er fortellingen om det skilte som igjen bøier sig sammen. Det er inderligheten, dybden og stillheten i det innerste følelsesliv, som trer frem, når brødre pånytt hinannen til nytt samliv. Dyrebare landsmenn kom igjen innenfor landegrensen, og en ny grense blev trukket, om hvilken de nøytrale menn som trakk grenselinjen, uttalte at det er den rettferdigste av alle grenselinjer. Nettopp dette gir oss ikke bare håp, men tro på at den blir den varige grense mot syd. Omsider fikk I oppfylt den brennende trang til å gå inn i fedrelandets daglige kulturliv. Som integrerende del er I nu virksomt med i samlivet her i Norden. Vi må nemlig aldri glemme at det bak det særmerkede dansk, norsk, svensk er og har alltid vært en felles kraftig nordisk samfølelse. Det er dette felles som er grunnlaget for den sterke dragning vi alle har mot det særpregede hos hverandre, — det felles understreker det forskjellige ved folkene.

I virkeligheten var vi vel bare et folk med samme sprog fra Eideren til Trondheimsfjord. En spredt befolkning over et veldig område vanskeliggjorde samling. Men Nordens folk står hverandre rasemessig

blev tør hende vår lykke, for opdragelsen som historien gav oss, blev god og forskjellig for alle. De egenartede verdier gav hver enkelt meget å øse av hos broderfolkene. Det er charmen i vårt samliv. Den hadde manglet om vi i det ytre var smeltet sammen. Men det vi vant individuelt, er sikkert av større betydning enn den tapte større folkemakt ved sammenslutning.

Det er altså ikke bare til det særpregede danske, I sønderjyder vendte hjem, men det var også til det felles Norden, hvis kulturelle grenselinje og vaktpost I er blitt. Den er vanskelig, men ærefull som få, det er folkestyr, frihet og det hele folkeliv her i Norden I har å hegne og verne om. For samholdet i Norden om disse verdier må det sies å være en fordel at det for tiden ikke er noen politisk prinsipiell uoverensstemmelse mellom landenes regjeringer. De vil og må stå ved hverandres side i farens stund, for det ene folks utslettelse vil bety stedseværende ulykke og smerte for de øvrige. Vi kan ikke leve lykkelig her i Norden uten å ha hverandre jevnbyrdige ved siden.

Den felles nordiske nasjonalfølelse som åpenbarer sig i omsorg og deltagelse, er mektig styrket i de siste halvannet hundre år. Det har for en del sin grunn i den måte folkene stillet sig til hverandre når verst det knep for dem.

Vi tenker på 1809 da Sverige

Av

REKTOR HANS LØDRUP.

Relieff på krigsgravene i Fredericia av Bissen.

Idag er det et stort møte i Sønderjylland til feiring av gjenforeningen med Danmark. Norsk deltager er rektor Hans Lødrup, hvis tale sendes over svenske og danske kringkastingstasjoner. Tidens Tegn offentliggjør den for Norge.

10. februar — den dag sønderjyderne stemte sig hjem til Danmark, er en av de store dager, ikke bare i landets, men i hele Nordens historie. Med rette er dagen blitt en årlig tilbakevendende høitidsdag.

De tusener som i aften hører min stemme, vet vel at det ikke først og fremst er min røst, men hele Nordens som hilser sønderjydenes dag.

Hele Norden fulgte nemlig eders trengselsfulle kamp med levende sympati og optatthet, like til den dag Danmark påny tok eder i favn og knyttet eder sammen med det øvrige Norden. Dagen leder tanken hen på uregnelige kamper og lidelser; den minner om forgangne slek-

ters smerter, men den er samtidig forkynner av den største glede som kan fylle et folk. Det er ikke en overmodig seirsfanfare som lyder ut av dagens historie. Gjenforeningen er fortellingen om det skilte som igjen bøier sig sammen. Det er inderligheten, dybden og stillheten i det innerste følelsesliv, som trer frem, når brødre påny finner hinannen til nytt samliv. Dyrebare landsmenn kom igjen innenfor landegrensen, og en ny grense blev trukket, om hvilken de nøytrale menn som trakk grenselinjen, uttalte at det er den rettferdigste av alle grenselinjer. Nettopp dette gir oss ikke bare håp, men tro på at den blir den varige grense mot syd. Omsider fikk I oppfylt den brennende trang til å gå inn i fedrelandets daglige kulturliv. Som integrerende del er I nu virksomt med i samlivet her i Norden. Vi må nemlig aldri glemme at det bak det særmerkede dansk, norsk, svensk er og har alltid vært en felles kraftig nordisk samfølelse. Det er dette felles som er grunnlaget for den sterke dragning vi alle har mot det særpregede hos hverandre, — det felles understreker det forskjellige ved folkene.

I virkeligheten var vi vel bare et folk med samme sprog fra Eideren til Trondheimsfjord. En spredt befolkning over et veldig område vanskeliggjorde samling. Men Nordens folk står hverandre rasemessig nærmere enn de folkeelementer man nu kaller britiske, franske eller tyske.

Vi fikk ikke samlingen, og det

blev tør hende vår lykke, for opdragelsen som historien gav oss, blev god og forskjellig for alle. De egenartede verdier gav hver enkelt meget å øse av hos broderfolkene. Det er charmen i vårt samliv. Den hadde manglet om vi i det ytre var smeltet sammen. Men det vi vant individuelt, er sikkert av større betydning enn den tapte større folkemakt ved sammenslutning.

Det er altså ikke bare til det særpregede danske, I sønderjyder vendte hjem, men det var også til det felles Norden, hvis kulturelle grenselinje og vaktpost I er blitt. Den er vanskelig, men ærefull som få, det er folkestyre, frihet og det hele folkeliv her i Norden I har å hegne og verne om. For samholdet i Norden om disse verdier må det sies å være en fordel at det for tiden ikke er noen politisk prinsipiell uoverensstemmelse mellom landenes regjeringer. De vil og må stå ved hverandres side i farens stund, for det ene folks utslettelse vil bety stedseværende ulykke og smerte for de øvrige. Vi kan ikke leve lykkelig her i Norden uten å ha hverandre jevnbyrdige ved siden.

Den felles nordiske nasjonalfølelse som åpenbarer sig i omsorg og deltagelse, er mektig styrket i de siste halvannet hundre år. Det har for en del sin grunn i den måte folkene stillet sig til hverandre når verst det knep for dem.

Vi tenker på 1809 da Sverige stod i fare for å gå til grunne. Det var da Kristian August i riktig for-

(Forts. s. 11)

En hilsen fra Norge til Sønderjylland.

(Forts. fra side 1).

ståelse av at på halvøen skal bare svensk og norsk råde, forholdt sig passiv med den norske hær, så svenskene i ro kunde ordne sitt mellomværende med Russland. I den overhengende fare fikk Norge lykke til å gjøre utslaget til broderflokets redning.

Vi tenker et århundre lengere frem på den nuværende svenske konge, Gustaf V. og hans strålende innsats for Norden under verdenskrigen. Særlig vel fornøyd med Norge i 1905 var han vel neppe, men den naturlige harme la han tilside og tenkte helt nordisk for Sveriges skyld. Det var i full forvisning om at de enkelte stater bare kan eksistere når det hele Norden urørt får leve sitt selvstendige frie liv. Det var Nordens samling for å bevare oss alle fra de store ulykker han gikk inn for. Han så riktig; han kjente den felles nordiske følelse som lever bak det særmerkte. — Ved kongens hånd førtes vi igjen sammen. — Handlingen har hatt den største virkning både utad og innad, men vel mest innen Norden selv. Man festet sig ved selvbeherkelsen, det moralske mot og vidsynet. Uten smålighet av noen art så han bort fra alle uoverensstemmelser og krenkelser og tok oppgaven op for det han erkjente var det saklige i nuet. For oss alle gjorde han det største et menneske kan gjøre: han så helt bort fra sin person. For alle tre folk sammen og for hvert enkelt har denne kongsgjerning vært av umåtelig betyd-

ning. — Og kongen tok uomtvistet sin plass i rekken blandt Sveriges store konger. Den reisen til Oslo må ha tatt på, men den gjenoprettet det verdifulleste for oss alle; samholdet i Norden. En moralsk stordåd har følger i forgreningen til mange kanter. Virkningene merker vi hver dag.

Menneskene i hele Norden sluttet sig spontant og begeistret til ham og de øvrige konger. Det var den nordiske fellesfølelses svar ut fra hjertenes dyp.

Kong Christians andel og levende tilslutning gjorde den historiske begivenhet fullkommen lykkelig, hvad klart vil komme frem når disse dages historie skal skrives.

Få år tidligere hadde Norge sitt store og vanskelige år. Vi følte den moralske støtte fra Danmark og var takknemlig for den. Ingen annen enn norsk mann og kvinne kan forstå våre følelser etter all fornedrelsen og alle kampene for igjen å innta jevnbyrdig stilling med broderfolkene. Danmarks følelser for Norge etter den lange forening i gode og onde dager var rimelige og menneskelige. Det ledet da også til at kong Christian IX skjenket Norge sin sønnesønn, prins Carl til konge. Dette i sammenheng med senere forbindelser i det norske og svenske kongehus har knyttet folkene enda fastere sammen, men alt dette hadde lite hjulpet om ikke den konge Danmark sendte Norge, hadde vært sin oppgave voksen. Kong Håkon har i de 33 år han har arbeidet i Norge ved sine utmerkede personlige egenskaper samlet hele

det norske folk om sig og sitt hus. Intet menneske i Norge vil motsi mig når jeg sier at hele det norske folk uten hensyn til stand eller stilling står idag i ærbødighet og hengivenhet samlet om sin konge. — Kong Håkon er Danmarks gode gave til Norge. Den har virket etter sin hensikt, knyttet oss sammen og styrket det felles nordiske, selvom kong Håkon som det spøkefullt er sagt, er den mest norske mann i Norge.

Sammen med de nevnte eksempler på nordisk samfølelse hører Bjørnsens inngripen til fordel for Sønderjylland, som aldri vil kunne glemme hans innsats. Det mest strålende menneske Norden fostret i forrige århundre, gikk med all sin kraft inn for eder. Han hadde en merkelig evne til å boie mennesker inn under sin mektige vilje. Ord makter ikke å gjøre ham levende for dem som ikke har kjent ham. Bare de som har oplevd ham, vil forstå hans betydning fullt ut. Det han mente var sant og riktig, gjorde han til ett med sig selv uten avkortning. Og hans ord fløi fra Norden utover hele Europa og gjorde sin gjerning. I Sønderjylland bandt de sammen til frigjørelsens dag. En samlende kraft hadde også hans diktning. Han sang sig inn i sønderjydenes hjerter. Han blev der for alltid. Hans nordiske sang føltes ikke fremmed; den hadde den hjemlige tone som spente over hele Norden. Den høstes særlig sterkt her nede; for hele Norden pekte Bjørnson på sønderjydenes seige utholdende kamp for å bevare landet dansk. Og Norden fulgte med i stor og levende medfølelse. Når norsk og svensk ungdom i 1864 ilte til grensen mot syd, var det ikke minst Bjørnsens ånd som fylte dem. I de tunge dagene gav også han det vakreste og mest ekte uttrykk for det som brødre alene kan føle for brødre i sådanne tider.

Da den berømte berlinerprofessor Adolf Harnack i 1910 besøkte Oslo, benyttet en sogneprest leiligheten til å anmode Harnack om å tale sønderjydenes sak for keiser Wilhelm. Professoren uttalte at han aldri hadde hørt eller lest noe om at sønderjydenes led overlast. Men hvis det forholdt sig som påstått, vilde han bare gjøre oppmerksom på at Norden aldri måtte glemme de store fordeler Sønderjylland var blitt til del ved å komme inn under det tyske keiserrike. På videre forespørsel om hvad han mente, sier Harnack, delaktighet i det store kulturlands goder. Sognepresten bemerket videre at også han da han var en ung mann hadde stått i den tro at de store nasjoner var de store kulturstater, men at han nu vilde uttrykke det sådan, at det er de små kulturfolk som er de store, og de store som er de små.

Men når Norden idag kan glede sig med eder over gjenvunnet frihet, så må dog dette i sannhets erkjennelse først og fremst tilskrives denne landsdels egne menn og jeg går vel ingen for nær ved først å nevne H. P. Hanssen, Sønderjyllands store, trofaste sønn. Han hadde den kjelige, nøkterne vurderings-evne, den seige kraft i viljen, som aldri gir tapt, men også noe man ved første øiekast ikke lett fikk tak i, men som sannsynligvis var kraftkilden han øste av. Det var hans følsomme sinn. Det trer bl. a. frem i hans omtale av og hele forhold til Bjørnson. Det var båret av takk for hjelp i livssaken. I 1927 fikk jeg i en timelang samtale se inn i hans varme, følsomme hjerte. Enkelt og bramfritt talte han om sitt livs kamp, om seir og nederlag, om smerter og glæder. For den til- lit han viste mig, vil jeg alltid være ham takknemlig. — Jeg vil minnes ham som Sønderjyllands store, uegennyttige sønn, som av de edleste beveggrunner glad gav alt for sitt land. Det sømmer sig idag at vi minnes og hedrer ham fremfor noen annen.

Det er mange som fortjener å nevnes. Vi må nøie oss med å nevne dem alle under ett. Det er den samlede befolkning her nede som i gode og onde dager holdt ut. Denne hjer- tets trofasthet for land og folk fikk sin lønn.

For hele Norden er I blitt det ophøiede eksempel. I er ikke bare Nordens gode grensevakt, men I vil til alle tider i farens time minne oss om hvordan folk av nordisk stamme og kultur har å gjøre sin plikt mot konge og fedreland. —

Fra sydgrensen til Eideren bor også et folk av nordisk opprinnelse. De er vesentlig blitt tyske i sinn, men de er fra eldgamle dager våre brødre. Om de ikke hører landet til lengere, bør broderfølelsen mellom dem og oss ikke bli borte. Deres store opgave er å danne broen mellom Norden og det store frendefolk i syd i fordragelighets ånd. Hvilken oppgave kan være større å legge vinn på enn å utjevne motsetningen mellom gamle og nye landsmenn. De kan gjøre det så lett, fordi de i virkeligheten har så meget felles med Norden, meget mer enn de selv i almindelighet er opmerkksom på. Det store tyske folks arbeidsomhet, gjennomførte dyktighet på alle områder, organisatoriske evne og levende nasjonalfølelse avtvinger respekt.

Vi har sett dem kraftig og målbevisst samle sine egne til sig. Man kan ganske sikkert gå ut fra at den rett de til alle tider forbeholder sig selv, forstår de også når deres danske frender krever den for sig.

Med beundring har det tyske folk måtte se de danske sønderjyders kjærlighet til sitt land og kampen for det. Den ånd er dem ikke fremmed. De ser nok slekt- skapet og vil ikke krenke de nordiske folks nasjonale følelser; de vil efter sin innstilling måtte beskytte og bevare de folk som kulturelt og rasemessig står dem nærmest.

Når rettferdigheten skjer fydest, gleder man sig formentlig mest i familien. Det var en ufor- glemmelig morgen da avstemningen her nede forelå. Vi lærere var optatte av å lese om det som var skjedd at det falt vanskelig å gå til klassen. Man kunde ha ønsket at hele det danske folk hadde kunnet høre de ord som falt. Interessen og glæden var så sterk, at de neppe hadde kunnet finne varmere uttrykk ved en skole i København. Her merket vi igjen den bakom liggende nordiske følelse som spontant trengte frem. Det har den som nevnt alltid gjort i de viktige store øieblikk.

Forutsetningen for verdifulle samarbeid i Norden er full åpenhet og ærlighet til alle kanter. — Men vi må medgi at innenfor brorskap har det stundimellom vært det som har virket førstestemmende. Det er ikke nødvendig å gå i detaljer, men alle vil vite hvad jeg sikter til.

Jeg har engang tidligere uttrykt det sådan:

Norge har i en mer enn firehundreårig forening med Danmark ikke skrevet en skitten side inn i Danmarks historie. Når skilsmisse kom uten foranledning fra norsk side, så mente vi at alle våre mellomværender er å se ikke ut fra juridiske eller formelle synspunkter, men utelukkende ut fra billighetshensyn. Det bør aldri bli tale om lovparagrafer i den slags oppgjør Danmark og Norge imellem. På grunn av vår felles fortid må vi oss imellem avgjøres efter andre prinsipper.

Det er nødvendig at det her i Norden av og til må være et oppgjør mellom brødrene, men det bør alltid skje i broderlighet og fordragelighet. All misstemning som måtte oppstå, kan uten vanskelighet fjernes og erstattes av den varme di som ligger i at følelsen folket imellem er hel og ekte. Danske har på grunn av sin historielesning uhyre vanskelig for å forstå oss

det norske folk om sig og sitt hus. Intet menneske i Norge vil motsi mig når jeg sier at hele det norske folk uten hensyn til stand eller stilling står idag i ærbødighet og hengivenhet samlet om sin konge. — Kong Håkon er Danmarks gode gave til Norge. Den har virket efter sin hensikt, knyttet oss sammen og styrket det felles nordiske, selvom kong Håkon som det spøkefullt er sagt, er den mest norske mann i Norge.

Sammen med de nevnte eksempler på nordisk samfølelse hører Bjørnsons inngripen til fordel for Sønderjylland, som aldri vil kunne glemme hans innsats. Det mest strålende menneske Norden fostret i forrige århundre, gikk med all sin kraft inn for eder. Han hadde en merkelig evne til å bøie mennesker inn under sin mektige vilje. Ord maktet ikke å gjøre ham levende for dem som ikke har kjent ham. Bare de som har oplevd ham, vil forstå hans betydning fullt ut. Det han mente var sant og riktig, gjorde han til ett med sig selv uten avkortning. Og hans ord fløi fra Norden utover hele Europa og gjorde sin gjerning. I Sønderjylland bandt de sammen til frigjøringsdag. En samlet kraft hadde også hans diktning. Han sang sig inn i sønderjydenes hjerter. Han blev der for alltid. Hans nordiske sang føltes ikke fremmed; den hadde den hjemlige tone som spente over hele Norden. Den høstes særlig sterkt her nede; for hele Norden pekte Bjørnson på sønderjydenes seige utholdende kamp for å bevare landet dansk. Og Norden fulgte med i stor og levende medfølelse. Når norsk og svensk ungdom i 1864 ilte til grensen mot syd, var det ikke minst Bjørnsons ånd som fylte dem. I de tunge dagene gav også han det vakreste og mest ekte uttrykk for det som brødre alene kan føle for brødre i sådanne tider.

Da den berømte berlinerprofessor Adolf Harnack i 1910 besøkte Oslo, benyttet en sogneprest leiligheten til å anmode Harnack om å tale sønderjydenes sak for keiser Wilhelm. Professoren uttalte at han aldri hadde hørt eller lest noe om at sønderjydene led overlast. Men hvis det forholdt sig som påstått, vilde han bare gjøre oppmerksom på at Norden aldri måtte glemme de store fordeler Sønderjylland var blitt til del ved å komme inn under det tyske keiserrike. På videre forespørsel om hvad han mente, sier Harnack, delaktighet i det store kulturlands goder. Sognepresten bemerket videre at også han da han var en ung mann hadde stått i den tro at de store nasjoner var de store kulturstaten, men at han nu vilde uttrykke det sådan, at det er de små kulturfolk som er de store, og de store som er de små.

Men når Norden idag kan glede sig med eder over gjenvunnet frihet, så må dog dette i sannhets erkjennelse først og fremst tilskrives

denne landsdels egne menn og jeg går vel ingen for nær ved først å nevne H. P. Hanssen, Sønderjyllands store, trofaste sønn. Han hadde den kjølige, nøkterne vurderings-evne, den seige kraft i viljen, som aldri gir tapt, men også noe man ved første øiekast ikke lett fikk tak i, men som sannsynligvis var kraftkilden han øste av. Det var hans følsomme sinn. Det trer bl. a. frem i hans omtale av og hele forhold til Bjørnson. Det var båret av takk for hjelp i livssaken. I 1927 fikk jeg i en timelang samtale se inn i hans varme, følsomme hjerte. Enkelt og bramfritt talte han om sitt livs kamp, om seir og nederlag, om smerter og gleder. For den til lit han viste mig, vil jeg alltid være ham takknemlig. — Jeg vil minnes ham som Sønderjyllands store, uegennyttige sønn, som av de edleste beveggrunner glad gav alt for sitt land. Det sømmer sig idag at vi minnes og hedrer ham fremfor noen annen.

Det er mange som fortjener å nevnes. Vi må nøie oss med å nevne dem alle under ett. Det er den samlede befolkning her nede som i gode og onde dager holdt ut. Denne hjerterets trofasthet for land og folk fikk sin lønn.

For hele Norden er I blitt det ophøjede eksempel. I er ikke bare Nordens gode grensevakt, men I vil til alle tider i farens time minne oss om hvordan folk av nordisk stamme og kultur har å gjøre sin plikt mot konge og fedreland. —

Fra sydgrensen til Eideren bor også et folk av nordisk opprinnelse. De er vesentlig blitt tyske i sinn, men de er fra eldgamle dager våre brødre. Om de ikke hører landet til lengere, bør broderfølelsen mellom dem og oss ikke bli borte. Deres store opgave er å danne broen mellom Norden og det store frendefolk i syd i fordragelighets ånd. Hvilken opgave kan være større å legge vinn på enn å utjevne motsetningen mellom gamle og nye landsmenn. De kan gjøre det så lett, fordi de i virkeligheten har så meget felles med Norden, meget mer enn de selv i almindelighet er opmærksom på. Det store tyske folks arbeidsomhet, gjennomførte dyktighet på alle områder, organisatoriske evne og levende nasjonalfølelse avtvinger respekt.

Vi har sett dem kraftig og målbevisst samle sine egne til sig. Man kan ganske sikkert gå ut fra at den rett de til alle tider forbeholder sig selv, forstår de også når deres danske frender krever den for sig.

Med beundring har det tyske folk måtte se de danske sønderjyders kjærlighet til sitt land og kampen for det. Den ånd er dem ikke fremmed. De ser nok slektskapet og vil ikke krenke de nordiske folks nasjonale følelser; de vil efter sin innstilling måtte beskytte og bevare de folk som kulturelt og rasemessig står dem nærmest.

Når rettferdigheten skjer fyldest, gleder man sig formentlig mest i familien. Det var en ufor-glemmelig morgen da avstemningen her nede forelå. Vi lærere var så optatte av å lese om det som var skjedd at det falt vanskelig å gå til klassen. Man kunde ha ønsket at hele det danske folk hadde kunnet høre de ord som falt. Interessen og gleden var så sterk, at den neppe hadde kunnet finne varmere uttrykk ved en skole i København. Her merket vi igjen den bakom alt liggende nordiske følelse som spontant trengte frem. Det har den som nevnt alltid gjort i de viktige og store øieblikk.

Forutsetningen for verdifullt samarbeid i Norden er full åpenhet og ærlighet til alle kanter. — Men vi må medgi at innenfor brorskapet har det stundimellom vært det som har virket forstemmende. Det er ikke nødvendig å gå i detaljer, men alle vil vite hvad jeg sikter til.

Jeg har engang tidligere uttrykt det sådan:

Norge har i en mer enn firehundreårig forening med Danmark ikke skrevet en skitten side inn i Danmarks historie. Når skilsmis-sen kom uten foranledning fra norsk side, så mente vi at alle våre mellomværender er å se ikke ut fra juridiske eller formelle synspunkter, men utelukkende ut fra billighetshensyn. Det bør aldri bli tale om lovparagrafer i den slags oppgjør Danmark og Norge imellem. På grunn av vår felles fortid må alt oss imellem avgjøres efter andre prinsipper.

Det er nødvendig at det her i Norden av og til må være et oppgjør mellom brødrene, men det bør alltid skje i broderlighet og fordragelighet. All misstemning som måtte ha vært eller er, kan uten vanskelighet fjernes og erstattes av den verdi som ligger i at følelsen folkene imellem er hel og ekte. Danskene har på grunn av sin historielæring uhyre vanskelig for å forstå oss i

våre krav. En dansk dame sa i som-mer spøkefullt; Når vi dansker hør-er om norske krav f. eks. på Grøn-land, så kan vi simpelthen ikke for-stå dem. Det virker på oss som det antagelig vilde virke på nordmen-nene, om de fikk høre at vi dansker krever Stavanger by med omliggen-de fylke. Det er formentlig riktig hvad damen sa, men det man fra dansk side må feste sig ved, er at praktisk talt hele det norske folk er enig i kravene. Vi sier derfor til det danske folk: Avvis oss ikke uten videre, men søk inn til grun-nene for at Norge tenker og føler temmelig ensrettet i disse spørs-mål.

Men stridsspørsmålene må aldri få leilighet til å fremkalle ondsin-nede ord. — Jeg er opmærksom på at det i stridens hete fra norsk side ifjor er falt ord som må ha virket krenkende i Danmark og spesielt her i Sønderjylland, hvor det øm-tåligste av alle forhold blev satt under diskusjon. Det var en kjede-lig foreteelse som gav motstandere våpen i hende. Men de mennesker i Norge som tenker og taler sådan, er så få at de neppe kan regnes i en del av en brøk. Vi andre var be-drøvet for det. det har sin forklar-ing i den velmente, men overdre-vne nasjonalfølelse vi kaller chauvi-nisme, som finnes i alle land.

Jeg har idag hatt den glede og ære å bringe våre brødre i Sønder-jylland en hilsen fra Norge. Vi øns-ker at denne rettferdigste av alle grenselinjer til alle tider må stå fast. Vi ønsker at dansk og i videre forstand nordisk ånd må gjennem-trengte det hele samfund, så den nordiske kulturarv må bli virksom i alle. Folket her i Sønderjylland vil da ganske sikkert komme til å føre et verdifullt bidrag inn i Nor-dens felles kulturliv.

Sønderjylland leve, dansk, nu og alle dager.

Hans Lødrup.

Sønderjylland.

gen tok uomtvistet en blandt Sveriges reisen til Oslo må den gjenoprettet for oss alle; sam- En moralsk stor- i forgreningen til irkningene merker

hele Norden slut- og begeistret til ge konger. Det var lesfølelses svar ut op.

ans andel og leven- orde den historiske kommen lykkelig, omme frem når dis- skal skrives.

gere hadde Norge skelige år. Vi følte tette fra Danmark lig for den. Ingen k mann og kvinne følelser efter all alle kampene for jevnbyrdig stilling ne. Danmarks følel- after den lange for- g onde dager var neskelige. Det ledet kong Christian IX sin sønnesønn, prins Dette i sammenheng delser i det norske

gehus har knyttet stere sammen, men lite hjulpet om ikke mark sendte Norge, n opgave voksen.

i de 33 år han har ved sine utmerkede skaper samlet hele

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR
AVISUTKLIPP

Roald Amundsensgt. 1, Oslo.
Centralbord: 13620

Utklipp av: **Arbeiderbladet**

6/
2.-39

Mowinckel gir dr. Smedal en godt fortjent ørefik.

Det blev holdt et venstremøte i København igår, et nordisk radikalt stevne som det kaltes, og det var foredragsholdere fra Norge, Sverige, Finnland, Island og Danmark. Det var stortingsmann Mowinckel som representerte det norske venstre, og gjennom NTB gis følgende utdrag av talen i et telegram fra København:

Taleren erklærte så at utviklingen nte i Verden også hadde ført med sig en nyorientering i norsk politikk. Folkeforbundet som Norge stiller sig helt lojalt til, skaper ikke lenger sikkerhet for vår frihet og rett, sa han. Derfor har vi måttet endre signaler. Vi vil være trofaste mot Folkeforbundet, men vi har måttet ta op igjen vår gamle nøytralitetspolitikk.

Nordens folk, fortsatte han, hører sammen som søsken selv om de vil innrette sig i sine egne hus som de selv ønsker. På grunn av visse uttalelser fra norsk side om den dansk-tyske grense vilde taleren gjenta hvad han hadde sagt tidligere, nemlig at efter den almindelige mening i Norge var Danmarks grense slik den blev fastsatt efter folkeavstemningen, trukket så nær rettferdigheten som overhodet mulig. Mindretall var vel ikke til å nmdgå, men de var ikke store, og Danmark hadde vist at det vilde ta alle rimelige hensyn til sin nabostat. Det var beklagelig at det fra norsk side blev forsøkt å sette ondt blod mellem to nabofolk. I Norge hadde man med tilfredshet bemerket Hitlers ord om det gode naboforhold og om Tysklands grenser, også for Danmarks vedkommende.

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR
AVISUTKLIPP

Roald Amundsensgt. 1, Oslo.
Centralbord: 13620

Utklipp av **Nationen**

27
2-37

Poesi og propaganda.

Da jeg leste dr. Smedals bok «Nordisk samarbeide og Danmarks sydgrense», om hvordan man i Danmark gjennom skandinavisk og europeisk propaganda har søkt å trekke Norge og Sverige inn i striden om Sønderjylland, tenkte jeg gang på gang på en sangbok som var meget populær her i Norge i min barndom. Nu har jeg opsporet boken. Den heter: «Folkets Sangbog — 710 sanger, med tekster og melodier».

Den utkom på Wilhelm Hansens Musik-Forlag i 1903 og på tross av at boken var på næsten 750 sider blev den solgt meget billig og fikk en stor utbredelse her i Norge. Når jeg nu blar igjennem den støter jeg overalt på sanger som i min barndom blev sunget land og strand rundt.

I boken var det en avdeling for norske sange og en for svenske sange. De norske sangene er alle gjengitt på pære dansk, mens de svenske er gjengitt på svensk. At man den gangen praktisk talt ikke reagerte overfor slikt gir kanskje endel av forklaringen på hvorfor dansk foretagsomhet på vår bekostning alltid har været så vellykket.

Boken innledes pompøst med følgende strofer som idag er egnet til å vekke de mest blandede følelser hos oss:

Troskab er Danskens Mærke,
Værnet om vor Strand.
Troskab har gjort os stærke,
frelst vort Fædreland.

Lad vore Mødre sukke
ved Sønnens Heltegrav,
naar Danmark blot maa vugge
sig stolt paa sølvblaat Hav.

Dikteren Ploug som kjempet drabelig for skandinavismen og som dr. Smedal ofte nevner i sin bok er bl. a. representert med følgende «Operaab!»:

Mit Folk hvor er den Fortids Magt,
da Nordens Lande Lov du gav

og speiled brende kroners Pragt
i Østersjø og Vesterhav?

Er Danmarks Løve træet og spag
indslumret paa sit øde Leie,
og tør ej for sit sidste Eie
den vove nu det sidste Slag?

I Paludan Mullers «Fremtidsmaalet» lyder to av versene slik:

Saa min Hu mon stande
til en Ven, en kæk,
som med mig vil blande
Blod og ikke Blæk;
som ei troløs svigter,
høres Fjendeskraal:
Trofast Broderforbund,
det er Danmarks Maal.

Kroner Lykken Enden,
har jeg først de tre,
Drengen, Pigen, Vennen,
svinder al min Ve.
Da til Lurens toner
blusser Bavn og Baal:
Sønderjylland vundet!
Det er Danmarks Maal!

Der snakkes og skrives så meget om våre dagers «pressekrig» mellem landene og den tone som ofte blir brukt. Her er en smakebit fra «den gang»:

På din Rigsdag, i din Skole
aldrig mer med Tysk du bole!
For din Tunge, for din Lunge
Tysk er Edder og Forgift!

Sangene til Norden handler om de gjenforenede nordiske land hvis heltesønner skal skaffe Danmark tilbake den gamle grensen mot syd, «Nordens grense».

Sangene til Sønder-Jylland virker ofte som krigsophissing og sabelraslingen er i det hele sterkt fremtredende i denne «Folkets Sangbog».

Det er vel egentlig ikke riktig bare å rette bebreidelser mot Danmark for all denne propagandaen gjennom tidene. Det vil sikkert være sundere å anklage oss selv fordi vi ikke har gjort noe for å verge oss mot den og særlig fordi vi den dag idag ikke gjør noe for å verge vårt lands gode navn og rykte.

G. J.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Skidellensingske Tidning

21 DEC. 1938

skriver den

Dr. Smedal über die Schleswig-Frage

In der Dezember-Nummer der norwegischen Zeitschrift „Ragnarok“ beschäftigt der bekannte norwegische Wissenschaftler Dr. Gustav Smedal sich erneut mit der Schleswig-Frage und schreibt darüber u. a. folgendes:

„Man muß damit rechnen, daß die jetzige deutsch-dänische Grenze nach Norden verlegt werden wird. Geht diese Veränderung auf friedliche Weise durch eine moderate Grenzregulierung vor sich, so ist absolut kein Unglück geschehen. Im Gegenteil. Nur durch eine Veränderung der jetzigen Grenze ist es möglich, die Schleswig-Frage zu lösen. Es besteht aller Grund, dies in Norwegen zu unterstreichen, wo wir seit fast 100 Jahren in dieser Sache geradezu mit einer dänischen Propaganda überschwemmt worden sind und wo man sich folglich eine ganz einseitige und unhaltbare Auffassung über die Verhältnisse in Schleswig gebildet hat.“

Bei der Volksabstimmung in Nordschleswig wurde ein Ueberariff gegen den deutschgesinnten Teil der Bevölkerung begangen. Die Abstimmung geschah im ganzen Gebiet als einer Einheit (En-bloc-Abstimmung). Der Staat, der die meisten Stimmen erhielt, sollte ganz Nordschleswig haben ohne Rücksicht darauf, ob es sich um Distrikte handelte, die klar ihren Wunsch ausdrückten, dem anderen Staat anzugehören. Auf Grund dieses Vorbehaltens erhielt die bedeutende deutsche Minorität keinerlei Einfluß auf das Ergebnis. Es wurden in Nordschleswig 75 431 dänische und 25 329 deutsche Stimmen abgegeben. Ganz Nordschleswig fiel nach der Abstimmung Dänemark zu obgleich in den südlichen Teilen des Landes ein großes zusammenhängendes Gebiet (Tiedegürtel) mit deutscher Mehrheit war. Wäre die Abstimmung gemeindeweise vorgegangen, hätte die Grenze nördlicher gezogen werden müssen als es im Jahre 1920 der Fall war. Trotzdem versuchen die Dänen uns glauben zu machen, daß die Grenze von 1920 (Versaillesgrenze) ein reines Meisterwerk der Gerechtigkeit ist.“

Dr. Smedal
über die Schleswig-Frage

In der Dezember-Nummer der norwegischen Zeitschrift „Ragnarok“ beschäftigt der bekannte norwegische Wissenschaftler Dr. Gustav Smedal sich erneut mit der Schleswig-Frage und schreibt darüber u. a. folgendes:

„Man muß damit rechnen, daß die jetzige deutsch-dänische Grenze nach Norden verlegt werden wird. Geht diese Aenderung auf friedliche Weise durch eine moderate Grenzregulierung vor sich, so ist absolut kein Unglück geschehen. Im Gegenteil. Nur durch eine Aenderung der jetzigen Grenze ist es möglich, die Schleswig-Frage zu lösen. Es besteht aller Grund, dies in Norwegen zu unterstreichen, wo wir seit fast 100 Jahren in dieser Sache geradezu mit einer dänischen Propaganda überschwemmt worden sind und wo man sich folglich eine ganz einseitige und unhaltbare Auffassung über die Verhältnisse in Schleswig gebildet hat.

Bei der Volksabstimmung in Nordschleswig wurde ein Ueberariff gegen den deutschgesinnten Teil der Bevölkerung begangen. Die Abstimmung geschah im ganzen Gebiet als einer Einheit (En-bloc-Abstimmung). Der Staat, der die meisten Stimmen erhielt, sollte ganz Nordschleswig haben ohne Rücksicht darauf, ob es sich um Distrikte handelte, die klar ihren Wunsch ausdrückten, dem anderen Staat anzugehören. Auf Grund dieses Vorgehens erhielt die bedeutende deutsche Minderheit keinerlei Einfluß auf das Ergebnis. Es wurden in Nordschleswig 75 431 dänische und 25 329 deutsche Stimmen abgegeben. Ganz Nordschleswig fiel nach der Abstimmung Dänemark zu obgleich in den südlichen Teilen des Landes ein großes zusammenhängendes Gebiet (Tiedegürtel) mit deutscher Mehrheit war. Wäre die Abstimmung gemeindeweise vorgegangen, hätte die Grenze nördlicher gezogen werden müssen als es im Jahre 1920 der Fall war. Trotzdem versuchen die Dänen uns glauben zu machen, daß die Grenze von 1920 (Versaillergrenze) ein reines Meisterwerk der Gerechtigkeit ist.“

**Für 3 Mill. Kr. Sandsturmschäden in
Jütland und Nordschleswig.**

Der Verband der Landwirtschaftsvereine Jütlands veröffentlicht die Abrechnung über die Hilfsmaßnahmen zur Vinderung der Schäden, die durch den Sandsturm den Landwirten Jütlands und Nordschleswigs zugefügt worden sind. Danach sind Schäden von rund 3 Mill. Kr. angemeldet worden. Die Landes-sammlung ergab 1 144 143 Kr. Davon wurden 1 130 860 Kr. an die Geschädigten ausgezahlt, also etwa 38 Proz. des Schadens gedeckt. Der Restbetrag von 13 283 Kr. wurde dem Fond für Schutzpflanzungen zugeführt. Die erhaltenen Zinsen, 7847 Kr., und ein Zuschuß des Landwirtschaftsverbandes von 10 644 Kr. wurde von der Verwaltung verschlungen.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Fyns Stiftstidende

skriver den 18 DEC. 1938

Norsk-tysk Alliance mod Danmark

EFTER AT DER i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladet Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust. Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorefter Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænse-dragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

nu bleven taget op af ny Schan-
ling, idet „Nordschleswigsche Zei-
tung“ bringer et over en hel Side
opsat Interview med Dr. Smedal,
som Bladet Korrespondent har op-
søgt i Berlin. Til Indledning skriver
Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust.
Smedal i Oslo er, siden han i Maj
udsendte sin Bog „Nordisk Samar-
bejde og Danmarks Sydgrænse“,
ikke nogen fremmed for de tyske
Nordslesvigere! Den danske Grænse-
politik har siden da gjort sig over-
ordentlige Anstrengelser for at ud-
viske det dybe Indtryk, som dette
banebrydende Værk har gjort i hele
Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er frem-
kommet fra Dr. Smedals Side, læg-
ger denne sit fanatiske Had til Dan-
mark og alt dansk saa ublufærdigt
blot, som i det nu følgende Inter-
view — dettes Rigtighed forudsat!
Langt den største Del af Samtalen
har drejet sig om Danmarks for-
mentlige Overgreb mod Norge i
1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og
godt dette, at Danmark i 1814 har
stjaalet Grønland fra Norge!“ Her-
efter maa følgende Betragtninger
over Grænseforholdene i Sønderjyl-
land ikke kunne overraske: „Jeg
træder ind for en Regulering af den
nuværende Grænse. Jeg gør dette
ud fra den Opfattelse, at en bloc-
Afstemning i Nordslesvig i 1920 var
en Uret mod den tysksindede Del af
Befolkningen. Skal der virkelig en
Gang blive Ro om det slesvigske
Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920
gøres god igen“.

Her over for kunde der være
Grund til at minde baade Dr. Sme-
dal og „Nordschleswigsche Zeitung“
om, at hvis de Principer, som nu er
blevet lagt til Grund for Grænse-
dragningen i Sudeterlandet — nem-
lig en Regulering paa Grundlag af
den sproglige Status 30 Aar før Re-
guleringsdagen — vilde Danmarks
Grænse i Dag have gaaet langt Syd
for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Ty-
ske Slesvigere og Normænd har beg-
ge i mange og lange Aar tilhørt det
saakaldte danske Monarki. Vi er
derfor ikke fremmede for hinanden,
og skulde have de bedste Forudsæt-
ninger for at forstaa hinanden, af den
Grund at vi begge har maattet lide
haardt under Københavns Rege-
ringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt,
om Dr. Smedal, før han søger at
etablere en saadan Alliance mod
Danmark paa et fælles „Lidelses-
grundlag“, havde søgt at erfare,
hvem der i Tidens Løb i Slesvig har
lidt under Københavns Regerings-
metoder: danske eller tyske Slesvi-
gere? Han vilde saa have gjort den
Erfaring, at Bekæmpelsen af det
danske Modersmaal, af dansk Kul-
tur og dansk Sindelag — netop ud-
gik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser
maa Dr. Smedal dog vist være naa-
et ned paa et Plan, hvor al frem-
tidig Beskæftigelse med hans Per-
son bliver overflødig — medmindre
man netop ønsker at trænge dybere
ind i hans grønlandske Had- og
Hævn-Kompleks.

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR
AVISUTKLIPP

Roald Amundsensgt. 1, Oslo.
Centralbord: 13620

Utklipp av:

St B. B.

Oslo

15 / 12. - 38.

**Smedal, Gustav: NORDISK
SAMARBEIDE OG DANMARKS
SYDGRENSE. Kr. 7.50. Fabritius.**

De som tror at Grønlandsspørsmålet
er bragt ut av verden, og bør være det,
skulde lese denne rolige og argumenta-
sjonsmessig urokkelige orientering.
AAAA

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Randers Amts Avis

skriver den

13 DEC. 1938

**DR. SMEDALS HAD OG HÆVN-
KOMPLEKS**

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet »Nordschleswigsche Zeitung« bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

»Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog »Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse«, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og frem for alt i Norge.«

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ubluferdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

»Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge!« Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: »Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen.«

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet »Nordschleswigsche Zeitung« bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opstegt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

»Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog »Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse«, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og frem for alt i Norge.«

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

»Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge!« Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: »Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen.«

Videre udtaler Dr. Smedal: »Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder.«

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles »Lidelsesgrundlag«, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal, hvis Portræt ses ovenfor, dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — medmindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævn-Kompleks.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Morsør Avis

skriver den 12 DEC 1938

Norsk-tysk Alliance mod Danmark paa fælles Lidelses- grundlag.

—0—

Dr. Smedals Had- og Hævn-Kompleks.

EFTER AT DER I længere Tid har været Stillehed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ i Aften bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust. Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge.“

I intet af, hvad der hidtil er frem-

kommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen nar drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Viborg Stiftstidende

12 DEC 1938

skriver den

Norsk-tysk Alliance mod Danmark.

Dr. Smedals Had- og Hævn-Kompleks.

EFTER AT DER I længere Tid har været Stillehed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ i Aften bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust. Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjålet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Norsk-tysk Alliance mod Danmark.

Dr. Smedals Had- og Hævn-Kompleks.

EFTER AT DER I længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ i Aften bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust. Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjålet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, for han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles „Lidelsesgrundlag“, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have

gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — medmindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævn-Kompleks.

Eine Teilung Grönlands?

Das Gespräch mit dem Norweger Dr. Gustav Smedal, das die „Nord Schleswigsche Zeitung“ am 6. Dezember 1938 brachte, hat in der dänischen Grenzpresse einen Sturm der Entrüstung hervorgerufen. „Flensborg Avis“ sah sich sogar bemüht, die „Nord Schleswigsche Zeitung“ auf ihre Pflichten gegenüber dem Führer einerseits und dem dänischen Herbergsstaat andererseits aufmerksam zu machen. Nichts zeigt wohl besser wie schwer sich die dänische Grenzpresse getroffen fühlte: Die Wiedergabe der maßvollen Stimme eines Norwegers wird sofort in einen Angriff auf Dänemark umgewertet. Dr. Smedal erscheint erneut als ein Mann, dessen höchster Wunsch es ist, Dänemark zu Leibe zu rücken. Schon die Wiedergabe seines Namens wird als ein illoyaler Angriff auf Dänemark gedeutet.

Nun hat sich gerade in jüngster Zeit in Norwegen ein Vorfall ereignet, der zeigt, mit welchen billigen Mitteln hier von dänischer Seite gearbeitet wird. Wie Dr. Smedal bereits in dem Gespräch mit dem Vertreter der „Nord Schleswigschen Zeitung“ betonte, vertritt er Standpunkte, die stark von dem Willen getragen sind, den dänischen Ansprüchen gerecht zu werden.

Dies kommt hinsichtlich der Grönlandfrage besonders deutlich in einem längeren Artikel zum Ausdruck, den Dr. Smedal Ende vorigen Monats in dem führenden Organ der norwegischen Bauernpartei „Nationen“ veröffentlicht hat. In dem an hervortretender Stelle abgedruckten Artikel setzt Dr. Smedal sich für eine Teilung Grönlands zwischen Norwegen und Dänemark ein. Es heißt dort u. a.:

„Die norwegische Forderung läuft prinzipiell schlecht und recht auf die Rückgabe Grönlands hinaus. Sollte es jedoch zu freundschaftlichen Verhandlungen kommen, in denen Dänemark sich willig zeigt, das begangene Unrecht wiedergutzumachen, will ich nicht Sprecher für die radikalsten norwegischen Forderungen sein. Dies habe ich wiederholt in norwegischen Kreisen, die sich mit der Grönlandfrage beschäftigen, erklärt. Man soll nach meiner Auffassung nach einer Ordnung suchen, die geeignet ist für die Zukunft ein gutes Verhältnis zwischen Dänemark und Norwegen zu schaffen. Wenn es auch viel im dänischen Wesen und nicht zuletzt in den Methoden dänischer Politik gibt, das uns als unnordisch, fremdartig und wenig ansprechend erscheint, weisen doch sowohl unsere gemeinsame Geschichte wie die geographische Lage daraufhin, daß zwischen den beiden Völkern Freundschaft herrschen sollte. Aus diesem Grunde müssen wir versuchen, eine Lösung zu finden, die beide Teile als eine nach den Umständen angemessene Entscheidung gut heißen können.

Um Mißverständnissen zu begegnen, will ich hinzufügen, daß man sich in Dänemark mit dem Gedanken vertraut machen muß, daß ganz Ostgrönland möglicherweise mit Ausnahme von Angmagssalik an Norwegen abgetreten werden muß. Es sagt sich selbst, daß man von norwegischer Seite die Aufhebung der politischen Grönländerkolonie bei Scoresbyfund verlangen muß. Diese Kolonie wurde errichtet, um Norwegen zu schaden. Sie muß fort. Scoresbyfund, das größte Fjordgebiet Ostgrönlands, muß vom Monopol und der Abperrung ausgenommen werden und künftig ein Arbeitsfeld der Fangfleute werden.

Was Westgrönland betrifft, so muß für diesen Teil des Landes eine umfassende Ordnung getroffen werden, die Rücksicht auf die wirtschaftlichen und historischen Verhältnisse nimmt.“

Jeder unvoreingenommene Leser dieser Zeilen muß zugeben, daß dies nicht Aus-

lösung der dänischen Herrschaft über Westgrönland“ verlangen müsse.

Wir sehen hier, daß Smedal versucht, über die Teilung Grönlands zu einem guten Verhältnis zu Dänemark zu kommen. Gerade den dänischen Grenzpolitikern sollte dieser Gedankengang nicht fremd sein, hat doch erst vor gut einem Monat der Vorsitzende des grenzpolitischen Vereins „To Øver“ in Kopenhagen, Höchstgerichtsanwalt Leif Gamborg die Teilung Grönlands vor einer repräsentativen Festversammlung in Kopenhagen, die auch durch den Staatsrundfunk über-

tragen wurde, gefordert. Wenn Gamborg, der der sozialdemokratischen Partei nahesteht und heute zu den hervortretendsten Männern Kopenhagens zählt, dies im Beisein mehrerer Minister und zahlreicher politischer Führer Dänemarks aussprechen darf, so erscheint es sonderbar, der „Nord Schleswigschen Zeitung“ Vorwürfe zu machen, wenn sie — noch dazu mit allem Vorbehalt — Äußerungen eines Norwegers in gleicher Richtung wiedergibt.

Es wäre wirklich interessant, wenn „Flensborg Avis“, „Hjemdal“ und andere, die sich getroffen fühlen, hierzu Stellung nehmen würden.

—tt.

Stimme eines Norwegers wird sofort in einen Angriff auf Dänemark umgewandelt. Dr. Smedal erscheint erneut als ein Mann, dessen höchster Wunsch es ist, Dänemark zu Leibe zu rücken. Schon die Wiedergabe seines Namens wird als ein illoyaler Angriff auf Dänemark gedeutet.

Nun hat sich gerade in jüngster Zeit in Norwegen ein Vorfall ereignet, der zeigt, mit welchen billigen Mitteln hier von dänischer Seite gearbeitet wird. Wie Dr. Smedal bereits in dem Gespräch mit dem Vertreter der „Nordschleswigschen Zeitung“ betonte, vertritt er Standpunkte, die stark von dem Willen getragen sind, den dänischen Ansprüchen gerecht zu werden.

Dies kommt hinsichtlich der Grönlandfrage besonders deutlich in einem längeren Artikel zum Ausdruck, den Dr. Smedal Ende vorigen Monats in dem führenden Organ der norwegischen Bauernpartei „Nationen“ veröffentlicht hat. In dem an hervortretender Stelle abgedruckten Artikel setzt Dr. Smedal sich für eine Teilung Grönlands zwischen Norwegen und Dänemark ein. Es heißt dort u. a.:

„Die norwegische Forderung läuft prinzipiell schlecht und recht auf die Rückgabe Grönlands hinaus. Sollte es jedoch zu freundschaftlichen Verhandlungen kommen, in denen Dänemark sich willig zeigt, das begangene Unrecht wiedergutzumachen, will ich nicht Sprecher für die radikalsten norwegischen Forderungen sein. Dies habe ich wiederholt in norwegischen Kreisen, die sich mit der Grönlandfrage beschäftigen, erklärt. Man soll nach meiner Auffassung nach einer Ordnung suchen, die geeignet ist für die Zukunft ein gutes Verhältnis zwischen Dänemark und Norwegen zu schaffen. Wenn es auch viel im dänischen Wesen und nicht zuletzt in den Methoden dänischer Politik gibt, das uns als unnordisch, fremdartig und wenig ansprechend erscheint, weisen doch sowohl unsere gemeinsame Geschichte wie die geographische Lage daraufhin, daß zwischen den beiden Völkern Freundschaft herrschen sollte. Aus diesem Grunde müssen wir versuchen, eine Lösung zu finden, die beide Teile als eine nach den Umständen angemessene Entscheidung gut heißen können.

Um Mißverständnissen zu begegnen, will ich hinzufügen, daß man sich in Dänemark mit dem Gedanken vertraut machen muß, daß ganz Ostgrönland, möglicherweise mit Ausnahme von Angmagssalik, an Norwegen abgetreten werden muß. Es sagt sich selbst, daß man von norwegischer Seite die Aufhebung der politischen Grönländerkolonie bei Scoresbysund verlangen muß. Diese Kolonie wurde errichtet, um Norwegen zu schaden. Sie muß fort. Scoresbysund, das größte Fjordgebiet Ostgrönlands, muß vom Monopol und der Absperrung ausgenommen werden und künftig ein Arbeitsfeld der Fangleute werden.

Was Westgrönland betrifft, so muß für diesen Teil des Landes eine umfassende Ordnung getroffen werden, die Rücksicht auf die wirtschaftlichen und historischen Verhältnisse nimmt.“

Jeder unvoreingenommene Leser dieser Zeilen muß zugeben, daß dies nicht Auslassungen eines blindwütigen Dänenhassers sind. So ist es einem Kenner norwegischer Verhältnisse nicht verwunderlich, daß dieser Artikel Smedals in nationalen Kreisen Norwegens Erbitterung hervorgerufen hat. „Gula Tidende“, Bergen, die führende Zeitung der norwegischen Landsmaal-Bewegung, schreibt z. B., daß Smedal „gewillt sei, Dänemark einen großen Teil des Raubes von 1814 zu überlassen“, und hebt hervor, daß man im Gegensatz zu Smedal „die völlige Ab-

die auch durch den Staatsrundfunk über- lungen nehmen wurden.

— 11.

Nord-schleswigsche Zeitung
12. Dez. 1938.

Eine Teilung Grönlands?

Das Gespräch mit dem Norweger Dr. Gustav Smedal, das die „Nordschleswigsche Zeitung“ am 6. Dezember 1938 brachte, hat in der dänischen Grenzpresse einen Sturm der Entrüstung hervorgerufen. „Flensborg Avis“ sah sich sogar bemüßigt, die „Nordschleswigsche Zeitung“ auf ihre Pflichten gegenüber dem Führer einerseits und dem dänischen Herbergstaat andererseits aufmerksam zu machen. Nichts zeigt wohl besser wie schwer sich die dänische Grenzpresse getroffen fühlte: Die Wiedergabe der maßvollen Stimme eines Norwegers wird sofort in einen Angriff auf Dänemark umgewandelt. Dr. Smedal erscheint erneut als ein Mann, dessen höchster Wunsch es ist, Dänemark zu Leibe zu rücken. Schon die Wiedergabe seines Namens wird als ein illoyaler Angriff auf Dänemark gedeutet.

Nun hat sich gerade in jüngster Zeit in Norwegen ein Vorfall ereignet, der zeigt, mit welchen billigen Mitteln hier von dänischer Seite gearbeitet wird. Wie Dr. Smedal bereits in dem Gespräch mit dem Vertreter der „Nordschleswigschen Zeitung“ betonte, vertritt er Standpunkte, die stark von dem Willen getragen sind, den dänischen Ansprüchen gerecht zu werden.

Dies kommt hinsichtlich der Grönlandfrage besonders deutlich in einem längeren Artikel zum Ausdruck, den Dr. Smedal Ende vorigen Monats in dem führenden Organ der norwegischen Bauernpartei „Nationen“ veröffentlicht hat. In dem an hervortretender Stelle abgedruckten Artikel setzt Dr. Smedal sich für eine Teilung Grönlands zwischen Norwegen und Dänemark ein. Es heißt dort u. a.:

„Die norwegische Forderung läuft prinzipiell schlecht und recht auf die Rückgabe Grönlands hinaus. Sollte es jedoch zu freundschaftlichen Verhandlungen kommen, in denen Dänemark sich willig zeigt, das begangene Unrecht wiedergutzumachen, will ich nicht Sprecher für die radikalsten norwegischen Forderungen sein. Dies habe ich wiederholt in norwegischen Kreisen, die sich mit der Grönlandfrage beschäftigen, erklärt. Man soll nach meiner Auffassung nach einer Ordnung suchen, die geeignet ist, für die Zukunft ein gutes Verhältnis zwischen Dänemark und Norwegen zu schaffen. Wenn es auch viel im dänischen Wesen und nicht zuletzt in den Methoden dänischer Politik gibt, das uns als unnordisch, fremdartig und wenig ansprechend erscheint, weisen doch sowohl unsere gemeinsame Geschichte wie die geographische Lage daraufhin, daß zwischen den beiden Völkern Freundschaft herrschen sollte. Aus diesem Grunde müssen wir versuchen, eine Lösung zu finden, die beide Teile als eine nach den Umständen angemessene Entscheidung gut heißen können.“

Um Mißverständnissen zu begegnen, will ich hinzufügen, daß man sich in Dänemark mit dem Gedanken vertraut machen muß, daß ganz Ostgrönland, möglicherweise mit Ausnahme von Angmagssalik, an Norwegen abgetreten werden muß. Es sagt sich selbst, daß man von norwegischer Seite die Aufhebung der politischen Grönländerkolonie bei Scoresbysund verlangen muß. Diese Kolonie wurde errichtet, um Norwegen zu schaden. Sie muß fort. Scoresbysund, das größte Fjordgebiet Ostgrönlands, muß vom Monopol und der Absperrung ausgenommen werden und künftig ein Arbeitsfeld der Fangstleute werden.

Was Westgrönland betrifft, so muß für diesen Teil des Landes eine umfassende Ordnung getroffen werden, die Rücksicht auf die wirtschaftlichen und historischen Verhältnisse nimmt.“

lösung der dänischen Herrschaft über Westgrönland“ verlangen müsse.

Wir sehen hier, daß Smedal versucht, über die Teilung Grönlands zu einem guten Verhältnis zu Dänemark zu kommen. Gerade den dänischen Grenzpolitikern sollte dieser Gedankengang nicht fremd sein, hat doch erst vor gut einem Monat der Vorsitzende des grenzpolitischen Vereins „To Eder“ in Kopenhagen, Höchstgerichtsanwalt Leif Gamborg die Teilung Grönlands vor einer repräsentativen Festversammlung in Kopenhagen, die auch durch den Staatsrundfunk über-

tragen wurde, gefordert. Wenn Gamborg, der der sozialdemokratischen Partei nahesteht und heute zu den hervortretendsten Männern Kopenhagens zählt, dies im Beisein mehrerer Minister und zahlreicher politischer Führer Dänemarks aussprechen darf, so erscheint es sonderbar, der „Nordschleswigschen Zeitung“ Vorwürfe zu machen, wenn sie — noch dazu mit allem Vorbehalt — Äußerungen eines Norwegers in gleicher Richtung wiedergibt.

Es wäre wirklich interessant, wenn „Flensborg Avis“, „Hjemdal“ und andere, die sich getroffen fühlen, hierzu Stellung nehmen würden.

—tt.

Die Wiedergabe der maßvollen Stimme eines Norwegers wird sofort in einen Angriff auf Dänemark umgewandelt. Dr. Smedal erscheint erneut als ein Mann, dessen höchster Wunsch es ist, Dänemark zu Leibe zu rücken. Schon die Wiedergabe seines Namens wird als ein illoyaler Angriff auf Dänemark gedeutet.

Nun hat sich gerade in jüngster Zeit in Norwegen ein Vorfall ereignet, der zeigt, mit welchen billigen Mitteln hier von dänischer Seite gearbeitet wird. Wie Dr. Smedal bereits in dem Gespräch mit dem Vertreter der „Nordschleswigschen Zeitung“ betonte, vertritt er Standpunkte, die stark von dem Willen getragen sind, den dänischen Ansprüchen gerecht zu werden.

Dies kommt hinsichtlich der Grönlandfrage besonders deutlich in einem längeren Artikel zum Ausdruck, den Dr. Smedal Ende vorigen Monats in dem führenden Organ der norwegischen Bauernpartei „Nationen“ veröffentlicht hat. In dem an hervortretender Stelle abgedruckten Artikel setzt Dr. Smedal sich für eine Teilung Grönlands zwischen Norwegen und Dänemark ein. Es heißt dort u. a.:

„Die norwegische Forderung läuft prinzipiell schlecht und recht auf die Rückgabe Grönlands hinaus. Sollte es jedoch zu freundschaftlichen Verhandlungen kommen, in denen Dänemark sich willig zeigt, das begangene Unrecht wiedergutzumachen, will ich nicht Sprecher für die radikalsten norwegischen Forderungen sein. Dies habe ich wiederholt in norwegischen Kreisen, die sich mit der Grönlandfrage beschäftigen, erklärt. Man soll nach meiner Auffassung nach einer Ordnung suchen, die geeignet ist für die Zukunft ein gutes Verhältnis zwischen Dänemark und Norwegen zu schaffen. Wenn es auch viel im dänischen Wesen und nicht zuletzt in den Methoden dänischer Politik gibt, das uns als unnordisch, fremdartig und wenig ansprechend erscheint, weisen doch sowohl unsere gemeinsame Geschichte wie die geographische Lage daraufhin, daß zwischen den beiden Völkern Freundschaft herrschen sollte. Aus diesem Grunde müssen wir versuchen, eine Lösung zu finden, die beide Teile als eine nach den Umständen angemessene Entscheidung gut heißen können.“

Um Mißverständnissen zu begegnen, will ich hinzufügen, daß man sich in Dänemark mit dem Gedanken vertraut machen muß, daß ganz Ostgrönland, möglicherweise mit Ausnahme von Angmagssalik, an Norwegen abgetreten werden muß. Es sagt sich selbst, daß man von norwegischer Seite die Aufhebung der politischen Grönländerkolonie bei Scoresbysund verlangen muß. Diese Kolonie wurde errichtet, um Norwegen zu schaden. Sie muß fort. Scoresbysund, das größte Fjordgebiet Ostgrönlands, muß vom Monopol und der Absperrung ausgenommen werden und künftig ein Arbeitsfeld der Fangstleute werden.

Was Westgrönland betrifft, so muß für diesen Teil des Landes eine umfassende Ordnung getroffen werden, die Rücksicht auf die wirtschaftlichen und historischen Verhältnisse nimmt.“

Jeder unvoreingenommene Leser dieser Zeilen muß zugeben, daß dies nicht Auslassungen eines blindwütigen Dänenhassers sind. So ist es einem Kenner norwegischer Verhältnisse nicht verwunderlich, daß dieser Artikel Smedals in nationalen Kreisen Norwegens Erbitterung hervorgerufen hat. „Gula Tidende“, Bergen, die führende Zeitung der norwegischen Landsmaal-Bewegung, schreibt z. B., daß Smedal „gewillt sei, Dänemark einen großen Teil des Raubes von 1814 zu überlassen“, und hebt hervor, daß man im Gegensatz zu Smedal „die völlige Ab-

tativen Festversammlung in Kopenhagen, re, die sich getroffen fühlen, hierzu Stellung nehmen würden. —tt.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Morsø Avis Nykøbing

12 DEC 1938

skriver den

En Dolk i Ryggen.

I Maj udsendte den norske Højesteretsadvokat, Dr. Smedal i Oslo en Bog „Nordisk Samarbejde“, hvori han gav Støtte til de tyske Krav paa Nordslesvig — han er kendt som en ren Danskerhader.

Ogsaa hans Landsmænd tog Afstand fra hans Skriverier, og der har været forholdsvis stille om ham siden.

Men nu søges der paany blæst Liv i hans Propaganda for Tyskheden. Det tyske Blad i Sønderjylland, „Nordschleswiger Zeitung“, bringer en over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal. Og ingen Sinde har denne saa ublufærdigt lagt sit Had mod Danmark blot som her. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal siger:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den

Højesteretsadvokat, Dr. Smedal i Oslo en Bog „Nordisk Samarbejde“, hvori han gav Støtte til de tyske Krav paa Nordslesvig — han er kendt som en ren Danskerhader.

Ogsaa hans Landsmænd tog Afstand fra hans Skriverier, og der har været forholdsvis stille om ham siden.

Men nu søges der paany blæst Liv i hans Propaganda for Tyskheden. Det tyske Blad i Sønderjylland, „Nordschleswiger Zeitung“, bringer en over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal. Og ingen Sinde har denne saa ublufærdigt lagt sit Had mod Danmark blot som her. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal siger:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles „Lidelsesgrundlag“, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — medmindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævn-Kompleks.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet: **Skive Venstreblad**

10 DEC 1938

skriver den

Dr. Gustav Smedal paa Krigsstien igen.

Utrolige Udtalelser til det tyske Blad i Aabenraa.

Danmark har stjaalet Grønland, siger Hr. Smedal, der samtidig kræver Danmarks Sydgrænse flyttet mod Nord.

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet Nordschleswigsche Zeitung har bragt et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende: „Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fantastiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejt sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: „Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge“. Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunde overraske: „Jeg træder ind for den Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør det ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Ro om det slesvigske Spørgs-

maal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Heroverfor kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principper, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af dets sproglige Status 30 Aar før Reguleringdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse.

Videre udtalte Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles „Lidelsesgrundlag“, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: Danske eller tyske Slesvigere. Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udtalelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — med mindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævnkompleks.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Thisted Amts Tidende
- 9 DEC 1938

Gustav Smedal paa Krigsstien igen.

Utrolige Udtalelser til det tyske Blad i Aabenraa.

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet Nordschleswigsche Zeitung i Aftes bragte et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende: »Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog, »Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse«, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge«.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: »Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge«. Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: »Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen«.

Heroverfor kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og Nordschleswigsche Zeitung om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: »Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder«.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles »Lidelsesgrundlag«, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: Danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet

ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — med mindre man retop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævnkompleks.
Gf.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Frederikshavns Avis

- 9 DEC 1938

skriver den

I DAG:

Herr Smedal igen!

—o—

EFTER AT DER I længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ i Aften bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust. Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ubluferdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjålet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt,

EFTER AT DER I længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ i Aften bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust. Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjålet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles „Lidelsesgrundlag“, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — medmindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævn-Kompleks.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,895

Bladet:

Vendssyd Tidende
Hjørring

skriver den

9 DEC. 1938

Dr. Gustav Smedal paa Krigsstien igen.

Utrolige Udtalelser til det tyske Blad i Aabenraa. — Danmark har stjaalet Grønland, siger Hr. Smedal, der samtidig kræver Danmarks Sydgrænse flyttet mod Nord.

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet »Nordschleswigche Zeitung« i Aftes bragte et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, viser denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa fyldigt som i dette Interview — dettes Rigtighed forudsat.

Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: »Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge«, Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: »Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen«.

Heroverfor kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og »Nordschleswigsche Zeitung« om, at hvis de Principper, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudetlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: »Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder«.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles »Lidelsesgrundlag«, hun søgte at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: Danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Næstved Avis

skriver den - 9 DEC 1938

Dr. Smedals Had- og Hævn-Kompleks.

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust, Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og frem for alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ubluferdig blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjålet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

nu blevet taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust, Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsespolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og frem for alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ubluferdig blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

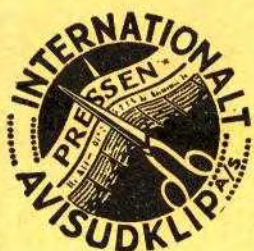
Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles „Lidelsesgrundlag“, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans

Person bliver overflødig — medmindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævn-Kompleks.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Norsø Folkeblad, Nykøbing
- 9 DEC 1938

skriver den

Dr. Gustav Smedal paa Krigsstien igen.

Utrolige Udtalelser til det tyske Blad i Aabenraa.

Danmark har stjaalet Grønland, siger Hr. Smedal, der samtidig kræver Danmarks Sydgrænse flyttet mod Nord.

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet »Nordschleswigsche Zeitung« i Aftes bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende: »Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog, »Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse«, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og frem for alt i Norge.«

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot som i det nu

følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: »Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge.« Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: »Jeg træder ind for den Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Ro om det slesviske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen.«

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og »Nordschleswigsche Zeitung« om, at hvis de Principper, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i

Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: »Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder.«

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles »Lidelsesgrundlag«, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Køben-

Utrolige Udtalelser til det tyske Blad i Aabenraa.

Danmark har stjaalet Grønland, siger Hr. Smedal, der samtidig kræver Danmarks Sydgrænse flyttet mod Nord.

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet »Nordschleswische Zeitung« i Aftes bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende: »Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog, »Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse«, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og frem for alt i Norge.«

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot som i det nu

følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: »Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge.« Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: »Jeg træder ind for den Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Rø om det slesviske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen.«

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og »Nordschleswische Zeitung« om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i

Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: »Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder.«

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles »Lidelsesgrundlag«, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: Danske eller tyske Slesvigere. Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og Sindelag, netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udførelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — med mindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævnkompleks.

Gf.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Ribe Stiftstidende

skriver den **9 DEC 1938**

Smedal paa Krigs- stien igen

Nu har han hittet paa, at Danmark
skulde have stjaalet Grønland
fra Norge.

Efter at der i længere Tid har
været Stilhed om den fra tysk Side
i Nordslesvig saa meget udnyttede
Smedal-Affære, er denne nu blevet
taget op til ny Behandling, idet
Nordschleswigsche Zeitung har
bragt et over en hel Side opsat In-
terview med Dr. Gustav Smedal,

som Bladets Korrespondent har
opsøgt i Berlin.

Langt den største Del af Samta-
len har drejet sig om Danmarks
formentlige Overgreb mod Norge i
1814, hvorom Dr. Smedal erklæ-
rer: »Det virkelige Forhold er kort
og godt dette, at Danmark i 1814
har stjaalet Grønland fra Norge.
Jeg træder ind for en Regulering
af den nuværende Grænse. Jeg gør
dette ud fra den Opfattelse, at en
bloc-Afstemningen i Nordslesvig i
1920 var en Uret mod den tysksin-

dede Del af Befolkningen. Skal der
virkelig engang blive Ro om det
slesvigske Spørgsmaal, maa Uret-
ten fra 1920 gøres god igen. Tyske
Slesvigere og Nordmænd har beg-
ge i mange og lange Aar tilhørt det
saakaldte danske Monarki. Vi er
derfor ikke fremmede for hinan-
den og skulde have de bedste For-
udsætninger for at forstaa hinan-
den af den Grund, at vi begge har
maattet lide haardt under Køben-
havns Begeringsmetoder«.

8T. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,895

Bladet:

Hjørring Amtstidende

- 9 DEC 1938

skriver den

I DAG:

Herr Smedal igen!

EFTER AT DER I længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ i Aften bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust. Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi begge har maattet lide haardt under

I DAG:

Herr Smedal igen!

EFTER AT DER I længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ i Aften bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsoget i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust. Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ubluferdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er hlevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles „Lidelsesgrundlag“, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udtalelser

passende Julegaver: Smaamøbler, m m m

18 Kr.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Vestlollands Avis
- 9 DEC 1938

skriver den - 9 DEC 1938

Norsk-Tysk Alliance mod Danmark?

Dr. Smedals Had- og Hævn-Kompleks

EFTER AT DER I længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu bleven taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ i Aften bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsoget i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gust. Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere! Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ubluferdigt blot, som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat! Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal skriver:

„Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjålet Grønland fra Norge!“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemning i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der

virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse!

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det kaldte danske Monarki. Vi er da ikke fremmede for hinanden, og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden, af den Grund at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles „Lidelsesgrundlag“, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — medmindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævn-Kompleks.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Aarhus Amtstidende

- 9 DEC 1934

skriver den

Dr. Gustav Smedal paa Krigsstien igen.

Utrolige Udtalelser til det tyske Blad i Aabenraa. — Danmark har stjaalet Grønland, siger Hr. Smedal, der samtidig kræver Danmarks Sydgrænse flyttet mod Nord.

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog, „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsesepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge.“

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ubluferdigt blot som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: „Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge“. Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for den Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Ro om det slesvigske Spørgs-

maal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principer, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles „Lidelsesgrundlag“, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: Danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — medmindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævnkompleks.

Gf.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Randers Dagblad

- 8 DEK

Dr. Gustav Smedal paa Krigsstien igen.

Utrolige Udtalelser til det tyske Blad
i Aabenraa.

Danmark har stjålet Grønland, siger

Hr. Smedal, der samtidig kræver
Danmarks Sydgrænse flyttet mod Nord.

Efter at der i længere Tid har været Stillehed om den fra tysk Side i Nord-slesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet »Nordschleswigsche Zeitung« i Aftes bragte et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende: »Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog, »Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse«, ikke nogen Fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge«.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ubluferdigt blot som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr Smedal erklærer: »Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjålet Grønland fra Norge.« Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: »Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen«.

Heroverfor kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og »Nordschleswigsche Zeitung« om, at hvis de Principper, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sude-terlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt syd for den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: »Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor

ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder.«

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles »Lidelsesgrundlag«, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: Danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — med mindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævnkompleks.

Gf.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,895

Bladet:

Aalborg Amtstidende

skriver den - 8 DEC 1938

Dr. Smedal atter paa Krigsstien

*Utrolige Udtalelser af Nordmanden
til det tyske Blad i Aabenraa.*

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ i Aftes bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende: „Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo, siden han i Maj udsendte sin Bog, „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge“.

„Nydelige“ Udtalelser.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og al dansk saa ublufærdigt blot som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal er-

klærer: „Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge“. Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen“.

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder“.

Med disse sine sidste Udtalelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — med mindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævnkompleks.

Gf.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Skanderborg Amts Avis

9 DEC. 1938

skriver den

Smedal **paa Krigsstien igen**

Utrolige Udtalelser til det tyske
Blad i Aabenraa.

Danmark har stjaalet Grønland,
siger Hr. Smedal, der samtidig
kræver Danmarks Sydgrænse
flyttet mod Nord.

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet „Nordschleswigsche Zeitung“ forleden bragte et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende:

„Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog, „Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse“, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge.“

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ubluferdigt blot som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: „Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge.“ Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: „Jeg træder ind for den Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Ro om det slesvigske Spørgmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen.“

Her over for kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og „Nordschleswigsche Zeitung“ om, at hvis de Principper, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeter-

landet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status for 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: „Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder.“

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles „Lidelsesgrundlag“, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: Danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — med mindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævnkompleks. Cf.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,095

Bladet:

Dannevirke, Haderslev

skriver den 8 DEC 1938

Dr. Smedal.

Det sidste Udslag af hans fanatiske
Had til Danmark.

I Anledning af det i Gaar
omtalte Interview i den ty-
ske Avis med den norske
Danskerfjende Advokat,
Smedal skrives til os:

I Intet af, hvad der hidtil er frem-
kommet fra Dr. Smedals Side, læg-
ger denne sit fanatiske Had til Dan-
mark og alt dansk saa ublufærdigt
blot som i det nu følgende Inter-
view — dettes Rigtighed forudsat.
Langt den største Del af Samtalen
har drejet sig om Danmarks for-
mentlige Overgreb mod Norge i 1814,
hvorom Dr. Smedal erklærer: »Det
virkelige Forhold er kort og godt

dette, at Danmark i 1814 har stjaalet
Grønland fra Norge.« Herefter maa
følgende Betragtninger over Grænse-
forholdene i Sønderjylland ikke kun-
ne overraske: »Jeg træder ind for en
Regulering af den nuværende Græn-
se. Jeg gør dette ud fra den Opfat-
telse, at en bloc-Afstemning i Nord-
elesvig i 1920 var en Uret mod den
tysksindede Del af Befolkningen.
Skal der virkelig engang blive Ro
om det slesvigske Spørgsmaal, maa
Uretten fra 1920 gøres god igen.«

Heroverfor kunde der være Grund
til at minde baade Dr. Smedal og
»Nordschleswigsche Zeitung« om, at
hvis de Principer, som nu er ble-
vet lagt til Grund for Grænsedrag-
ningen i Sudeterlandet — nemlig en
Regulering paa Grundlag af den
sprogliche Status 30 Aar før Regule-
ringsdagen — vilde DanmarksGræn-
se i Dag have gaaet langt Syd for
den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: »Ty-
ske Slesvigere og Nordmænd har
begge i mange og lange Aar tilhørt
det saakaldte danske Monarki. Vi
er derfor ikke fremmede for hinan-
den og skulde have de bedste For-
udsætninger for at forstaa hinan-
den af den Grund, at vi begge har
maattet lide haardt under Køben-
havns Regeringsmetoder.«

Det vilde have været vel anbragt,
om Dr. Smedal, for han søger at
etablere en saadan Alliance mod
Danmark paa et fælles »Lidelses-
grundlag«, havde sagt at erfare,
hvem der i Tidens Løb i Slesvig har
lidt under Københavns Regerings-
metoder: Danske eller tyske Slesvi-
gere? Han vilde saa have gjort den
Erfaring, at Bekæmpelsen af det
danske Modersmaal, af dansk Kul-
tur og dansk Sindelag — netop ud-
gik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser
maa Dr. Smedal dog vist være naa-
et ned paa et Plan, hvor al fremti-
dig Beskæftigelse med hans Person
bliver overflødig — med mindre
man netop ønsker at trænge dybe-
re ind i hans grønlandske Had og
Hævnkompleks.

Gf.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,985

Bladet:

Højmedal, Aabenraa

skriver den **8 DEC 1930**

Dr. Gustav Smedal paa Krigsstien igen

**Danmark har stjaalet Grønland,
siger Hr. Smedal, der samtidig kræ-
ver Danmarks Sydgrænse
flyttet mod Nord.**

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet Nordschleswigsche Zeitung bringer et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsoget i Berlin.

Til Indledning skriver Bladet følgende: »Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog, »Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse«, ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge«.

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: »Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge«. Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: »Jeg træder ind for en Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en blok-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skal der virkelig engang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen«.

Heroverfor kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og Nordschl. Zeit. om, at hvis de Principper, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudesterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen — vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt Syd for den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: »Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder«.

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles »Lidelsesgrundlag, havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: Danske eller tyske Slesvigere? Han vilde saa have gjort den Erfa-

ring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udfoldelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — med mindre man netop ønsker at trænge dybere ind i hans grønlandske Had. og Hævnkompleks.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Fredericia Dagblad.

skriver den

- 8 DEC 1930

Dr. Gustav Smedal paa Krigsstien igen.

**Utrolige Udtalelser til det tyske Blad i Aabenraa.
Danmark har stjaalet Grønland, siger Hr. Smedal, der
samtidig kræver Danmarks Sydgrænse flyttet
mod Nord.**

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet «Nordschleswigsche Zeitung» i Aftes bragte et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsogt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende: «Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog, «Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse», ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge».

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: «Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge». Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: «Jeg træder ind for den Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skål der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen».

Heroverfor kunde der være Grund til at minde baade Dr. Smedal og «Nordschleswigsche Zeitung» om, at hvis de Principper, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen —, vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt sydfor den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: «Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den

trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævnkompleks.
Gf.

skriver den 1956

Dr. Gustav Smedal paa Krigsstien igen.

**Utrolige Udtalelser til det tyske Blad i Aabenraa.
Danmark har stjaalet Grønland, siger Hr. Smedal, der
samtidig kræver Danmarks Sydgrænse flyttet
mod Nord.**

Efter at der i længere Tid har været Stilhed om den fra tysk Side i Nordslesvig saa meget udnyttede Smedal-Affære, er denne nu blevet taget op til ny Behandling, idet «Nordschleswigsche Zeitung» i Aftes bragte et over en hel Side opsat Interview med Dr. Smedal, som Bladets Korrespondent har opsøgt i Berlin. Til Indledning skriver Bladet følgende: «Højesteretsadvokat, Dr. Gustav Smedal i Oslo er, siden han i Maj udsendte sin Bog, «Nordisk Samarbejde og Danmarks Sydgrænse», ikke nogen fremmed for de tyske Nordslesvigere. Den danske Grænsepolitik har siden da gjort sig overordentlige Anstrengelser for at udviske det dybe Indtryk, som dette banebrydende Værk har gjort i hele Norden og fremfor alt i Norge».

I intet af, hvad der hidtil er fremkommet fra Dr. Smedals Side, lægger denne sit fanatiske Had til Danmark og alt dansk saa ublufærdigt blot som i det nu følgende Interview — dettes Rigtighed forudsat. Langt den største Del af Samtalen har drejet sig om Danmarks formentlige Overgreb mod Norge i 1814, hvorom Dr. Smedal erklærer: «Det virkelige Forhold er kort og godt dette, at Danmark i 1814 har stjaalet Grønland fra Norge». Herefter maa følgende Betragtninger over Grænseforholdene i Sønderjylland ikke kunne overraske: «Jeg træder ind for den Regulering af den nuværende Grænse. Jeg gør dette ud fra den Opfattelse, at en bloc-Afstemningen i Nordslesvig i 1920 var en Uret mod den tysksindede Del af Befolkningen. Skål der virkelig en Gang blive Ro om det slesvigske Spørgsmaal, maa Uretten fra 1920 gøres god igen».

Heroverfor kunde der være Grund til at minde haade Dr. Smedal og «Nordschleswigsche Zeitung» om, at hvis de Principper, som nu er blevet lagt til Grund for Grænsedragningen i Sudeterlandet — nemlig en Regulering paa Grundlag af den sproglige Status 30 Aar før Reguleringsdagen —, vilde Danmarks Grænse i Dag have gaaet langt sydfor den nuværende Grænse.

Videre udtaler Dr. Smedal: «Tyske Slesvigere og Nordmænd har begge i mange og lange Aar tilhørt det saakaldte danske Monarki. Vi er derfor ikke fremmede for hinanden og skulde have de bedste Forudsætninger for at forstaa hinanden af den Grund, at vi begge har maattet lide haardt under Københavns Regeringsmetoder».

Det vilde have været vel anbragt, om Dr. Smedal, før han søger at etablere en saadan Alliance mod Danmark paa et fælles «Lidelsesgrundlag», havde søgt at erfare, hvem der i Tidens Løb i Slesvig har lidt under Københavns Regeringsmetoder: Danske eller tyske Slesvigere! Han vilde saa have gjort den Erfaring, at Bekæmpelsen af det danske Modersmaal, af dansk Kultur og dansk Sindelag — netop udgik fra København.

Med disse sine sidste Udførelser maa Dr. Smedal dog vist være naaet ned paa et Plan, hvor al fremtidig Beskæftigelse med hans Person bliver overflødig — medmindre man netop ønsker at

trænge dybere ind i hans grønlandske Had- og Hævnkompleks.
Gf.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Flensborg Avis

- 7 DEC. 1938

Mere Smedal og mere Grænseflytning

»Nordschleswigsche Zeitung« fortæller, at »en Medarbejder« paa et Hotel i Berlin har talt med Normanden Advokat Dr. Gustav Smedal.

Bladet har sagt til ham, at danske Aviser, for Eksempel »Hejmdal« og »Flensborg Avis«, har kaldt hans Bog »et fra tysk Side bestilt Arbejde«, og han har svaret, at han selv har taget Bestemmelsen om at skrive Bogen og leveret alle Omkostninger. Bladet har endvidere sagt: De har vel set, at De af Danskerne er blevet betegnet som »Kværulant«.

Begge Bladets Paastande er Forvrængninger. Det er norske Røster, der har talt om en Kværulant.

Men ifølge det tyske Blad har Dr. Smedal ikke nægtet sig noget, har talt om, at Danmark i 1814 havde »stjaalet« Grønland osv. Morsomt nok frakender samme Dr. Smedal Danskerne Evnen til at se nhildet, sagligt paa et Spørgsmaal. Øjensynligt gør han til Gengæld selv Krav paa denne Evne.

Han kommer ogsaa ind paa Grænsen fra 1920, som han kalder en Uret — dog mener han ikke imod os Danske paa dansk Folkegrund, men imod Erobrerne fra 1864 —, og han vil have Grænsen flyttet, men vil være saa naadig ikke at flytte den helt op til Kongeaan:

»En passende Grænse-Berigtigelse, som sker ved en Aftale mellem Danmark og Tyskland, vilde være til Fordel ikke alene for disse to Lande, men for hele Norden.«

Der er et Par Mærkværdigheder ved denne Sætning. For det første den, at det tyske Mindretalsblad bringer den, endog med fed Tryk — sammen med de nævnte og andre grove Udæskninger mod dets Herbergsgæst —, skønt den strider direkte imod den tyske Rigsfærers Anerkendelse af Tysklands Grænser i Europa og samme Mindretalsblad ved enhver Lejlighed tilsiger den tyske Fører lydigt Følgeskab.

Dernæst er det en Smule mærkværdigt, at Dr. Smedal vil til Fordel for Norge have lavet om paa en Fredstraktat fra 1814, men Danmark, som har oplevet 1864 og 1866 og 1878, som selv har ønsket Grænsen draget nord for Flensborg By, der i 1867 stemte med klart dansk Flertal, det skulde flytte Grænsen endnu længere mod Nord og prisgive Omraader med nuværende dansk Flertal.

Det vilde virke velgørende med en Smule Logik ogsaa hos en Modstander.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,895

Bladet:

„Nordischleswigsche Zeitung“.

Dienstag, den 8. Dezember 1938.

Gespräch mit Dr. Gustav Smedal

Der Anwalt am höchsten Gericht in Oslo, Dr. Gustav Smedal, ist den deutschen Nordischleswigern kein Fremder mehr, seit er im Mai dieses Jahres das Buch „Nordische Zusammenarbeit und Dänemarks Südgrenze“ veröffentlichte. Die „Nordischleswigsche Zeitung“ hat im Laufe des Jahres wiederholt Berichte über die heftigen Angriffe gebracht, die in der dänischen Presse gegen das Buch und seinen Verfasser Platz fanden.

Die dänische Grenzpolitik hat inzwischen außerordentliche Anstrengungen gemacht, den tiefen Eindruck, den dieses bahnbrechende Werk im ganzen Norden vor allem aber in Norwegen hervorgerufen hat, zu verwischen. Deshalb verdienen die Äußerungen dieses ausgezeichneten Sachkenners skandinavischer Fragen die gesteigerte Aufmerksamkeit des nordischleswigschen Deutschums.

Einem Mitarbeiter der „Nordischleswigschen Zeitung“ ist es gelungen, Dr. Smedal auf der Durchreise in Berlin in seinem Hotel zu erreichen. Dr. Smedal erklärte sich sofort bereit, unserem Mitarbeiter eine Unterredung über die Wirkung seines Buches und dessen Ziele zu gewähren. Was hier gesagt wird, ist also der Standpunkt eines Norwegers, der sich natürlich nicht in allem mit unserm eigenen Standpunkt decken kann.

Die Red. der N. Z.

Frage: Haben Sie die Angriffe gesehen, die in der dänischen Presse gegen Ihr Buch gerichtet worden sind?

Smedal: Ja, und ich bin keineswegs überrascht! Wenn man die Wahrheit über die schleswigsche Frage sagt, geraten die Dänen in Wut. Sie haben nämlich bald ein Jahrhundert hindurch versucht, den übrigen nordischen Völkern einzureden, daß sie in dieser Angelegenheit die verfolgte Unschuld seien, die einen furchterlichen Uebergriff nach dem andern über sich ergehen lassen mußten.

Frage: Was sagen Sie zu der dänischen Wochenschrift „National-Socialisten“ vom 7. Oktober dieses Jahres, die schreibt, Ihr Buch enthalte „eine Besudelung Dänemarks“?

Smedal: Das Buch behandelt die Schleswig- und die Grönlandsfrage. Bisher habe ich nicht gesehen, daß man von dänischer Seite den Nachweis zu erbringen vermochte, daß die Darstellung an irgendeinem wesentlichen Mißverständnis oder einer Unrichtigkeit leidet. Es muß also schon die Wahrheit selbst sein, die wie eine „Besudelung Dänemarks“ wirkt. Ist dies der Fall, so scheint mir, die Dänen sollten in sich gehen, anstatt Angriffe gegen andere zu richten.

Frage: Andere dänische Zeitungen, wie z. B. „Hjemdal“ und „Slensborg Avis“, behaupten, daß Ihr Buch eine von deutscher Seite bestellte Arbeit ist.

Smedal: Mir ist niemals ein solcher Auftrag zu Gesicht gekommen! Ebenso, wie ich selbst den Entschluß faßte, das Buch zu schreiben, habe ich auch alle Unkosten getragen, um die Herausgabe des Buches zu erreichen.

Die Behauptung, es handle sich bei dem Buch um bestellte Arbeit, enthält die Anspielung, meine darin niedergelegten Auffassungen seien gekauft! Ueber eine derartige Verdächtigung fühle ich mich wirklich so erhaben, daß sie mich nicht berührt. Im Grunde erscheint sie mir interessant, weil sie einen Einblick in die Gedankengänge jener dänischen Kreise gewährt, die dies aufgebracht haben. Sie glauben offensichtlich, daß man Freunde und Anhänger laufen kann. Ich will die-

nigreich Norwegen gehörten auch dessen Kolonien, und darunter war Grönland.

Während der Friedensverhandlungen zeigte es sich, daß der schwedische Unterhändler Baron Wetterstedt nicht wußte, daß Grönland eine norwegische Kolonie war. Er verheimlichte seinem Gegenüber nicht nur den wahren Sachverhalt. Wir wissen, daß er bei Wetterstedt geradezu die Auffassung hervorrief, Grönland „hätte stets einen Teil der besonderen dänischen Besitzungen ausgemacht“. Auf diese Weise hat Dänemark Grönland erworben. Es ist diese ebenso rechtswidrige wie moralisch verwerfliche Aneignung norwegischer Gebiete, die das nationale Norwegen verurteilt und deren Rückübertragung es fordert. Hierbei erleben wir es nun, daß der Eigentümer, der sein Eigentum zurückfordert, vom Dieb die Antwort erhält: Du bist ein Querulant! Ich überlasse es jedem, sich seine Meinung über diese Betrachtungsweise des Diebes zu bilden.

Frage: Dänische Zeitungen sagen ständig, daß Sie in der Grönlandsfrage nur der Vertreter einer „kleinen Clique“ sind?

Smedal: Wenn in Norwegen etwas über die Grönlandsfrage geschrieben wird, das den Dänen nicht behagt, versucht die dänische Presse jedesmal, sich auszuschweigen. Wenn es nicht möglich ist, sich völlig still zu verhalten, greift sie zu dem feststehenden Argument, daß die unangenehmen Äußerungen von einer „kleinen Clique“ stammen. Was die Bauern Norwegens über diese Angelegenheit denken, brachte der Stortingsmann Erling Bjørnson im vergangenen Sommer eindringlich zum Ausdruck. Seine Worte wurden auch in der „Nordischleswigschen Zeitung“ abgedruckt.

Man muß annehmen, daß die dänische Presse damit den Wünschen der dänischen Regierung folgt. Das dänische Volk soll also in Unkenntnis über die tiefe Kluft gehalten werden, die die Grönlandsfrage zwischen Dänemark und Norwegen geschaffen hat. Es ist nicht meine Aufgabe, das dänische Volk aus seinen Illusionen herauszureißen. Eines Tages wird es erwachen und die wahre Lage er-

Nationalitätenkampf in Nordischleswig einen sehr gemäßigten Standpunkt eingenommen habe. Wenn ich mich von dem Wunsch hätte leiten lassen, Dänemark zu Hilfe zu rücken, — und das glauben die Dänen doch — würde ich vermutlich eine Grenze an der Königsau vorgeschlagen haben. Demgegenüber habe ich in meiner Buch von einer solchen Grenze ausdrücklich Abstand genommen, da sie nach meiner Meinung einen Uebergriff gegen Dänemark bedeuten würde.

Vielmehr habe ich mich für eine angemessene und gerechte Regulierung der heutigen Grenze eingesetzt. Ich habe die von der Auffassung aus getan, daß die en bloc-Abstimmung in Nordischleswig von 1920 ein Machtmißbrauch gegenüber dem deutschgesinnten Teil der Bevölkerung war. Soll es einmal um die Schleswig-Frage still werden, muß das Unrecht von 1920 beseitigt werden. Zu diesem Standpunkt bekenne ich mich voll und ganz. Eine angemessene Grenzberichtigung, die durch eine Vereinbarung zwischen Dänemark und Deutschland erfolgt, würde nicht nur für diese beiden Länder, sondern für den ganzen Norden von Vorteil sein.

Ueber die Grönlandsfrage will ich hier nichts mehr sagen. Jeder anständige Mensch wird darin übereinstimmen, daß hier ein Unrecht begangen ist, das wiedergutmacht werden muß. Auch in Dänemark beginnt man, einzusehen, daß es nicht länger angeht, zu tun, als ob nichts vorliegt und die Sache schludern zu lassen.

Ein paar Worte will ich indessen noch über die Färöer sagen. Diese Inseln im Atlantischen Ozean waren eine norwegische Kolonie, die Dänemark sich 1814 völlig auf die gleiche Art wie Grönland angeeignet hat. Das färöische Volk, das zum norwegischen Stamm gehört, ist mit der dänischen Herrschaft nicht zufrieden. In Norwegen geht der allgemeine Wunsch dahin, daß dem färöischen Volk Gelegenheit gegeben wird, über sein Schicksal selbst zu bestimmen. Sein Kampf um nationale Selbstständigkeit wird in Norwegen mit der lebhaftesten Sympathie verfolgt.

Ich will mit der Erklärung schließen, daß ich mit großem Vergnügen die Gelegenheit ergriffen habe, mich der „Nordischleswigschen Zeitung“ gegenüber zu äußern. Deutsche Schleswiger und Norweger haben beide in vielen und langen Jahren der sogenannten dänischen Monarchie angehört. Wir sind uns daher nicht fremd und sollten die besten Voraussetzungen haben, einander zu verstehen, u. a. aus dem Grund, daß wir beide schwer unter den Regierungsmethoden Kopenhagens gelitten haben. Laßt uns deshalb nicht Unrecht mit Unrecht vergelten, sondern versuchen, eine Streitfrage gerecht und besonnen zu lösen! Schleswig, Grönland und die Färöer umfassen Fragen, die in der germanischen Welt Unruhe und Unfrieden hervorrufen. Jedes germanische Volk, die ganze germanische Welt ist deshalb daran interessiert, daß diese Fragen geordnet werden.

Diese Äußerungen Dr. Smedals sind

nigen Angriffe gebracht. Sie in der dänischen Presse gegen das Buch und seinen Verfasser Platz fanden.

Die dänische Grenzpolitik hat inzwischen außerordentliche Anstrengungen gemacht, den tiefen Eindruck, den dieses bahnbrechende Werk im ganzen Norden vor allem aber in Norwegen hervorgerufen hat, zu verwischen. Deshalb verdienen die Äußerungen dieses ausgezeichneten Sachkenners skandinavischer Fragen die gesteigerte Aufmerksamkeit des nordschleswigschen Deutschlands.

Einem Mitarbeiter der „Nordschleswigschen Zeitung“ ist es gelungen, Dr. Smedal auf der Durchreise in Berlin in seinem Hotel zu erreichen. Dr. Smedal erklärte sich sofort bereit, unserem Mitarbeiter eine Unterredung über die Wirkung seines Buches und dessen Ziele zu gewähren. Was hier gesagt wird, ist also der Standpunkt eines Norwegers, der sich natürlich nicht in allem mit unserm eigenen Standpunkt decken kann.

Die Red. der N. Z.

Frage: Haben Sie die Angriffe gesehen, die in der dänischen Presse gegen Ihr Buch gerichtet worden sind?

Smedal: Ja, und ich bin keineswegs überrascht! Wenn man die Wahrheit über die schleswigsche Frage sagt, geraten die Dänen in Wut. Sie haben nämlich bald ein Jahrhundert hindurch versucht, den übrigen nordischen Völkern einzureden, daß sie in dieser Angelegenheit die vollste Unschuld seien, die einen fürchterlichen Uebergriff nach dem andern über sich ergehen lassen mußten.

Frage: Was sagen Sie zu der dänischen Wochenschrift „National-Socialisten“ vom 7. Oktober dieses Jahres, die schreibt, Ihr Buch enthalte „eine Besudelung Dänemarks“?

Smedal: Das Buch behandelt die Schleswig- und die Grönlandsfrage. Bisher habe ich nicht gesehen, daß man von dänischer Seite den Nachweis zu erbringen vermochte, daß die Darstellung an irgend einem wesentlichen Mißverständnis oder einer Unrichtigkeit leidet. Es muß also schon die Wahrheit selbst sein, die wie eine „Besudelung Dänemarks“ wirkt. Ist dies der Fall, so scheint mir, die Dänen sollten in sich gehen, anstatt Angriffe gegen andere zu richten.

Frage: Andere dänische Zeitungen, wie z. B. „Bejmdal“ und „Flensborg Avis“, behaupten, daß Ihr Buch eine von deutscher Seite bestellte Arbeit ist.

Smedal: Mir ist niemals ein solcher Auftrag zu Gesicht gekommen! Ebenso, wie ich selbst den Entschluß faßte, das Buch zu schreiben, habe ich auch alle Unkosten getragen, um die Herausgabe des Buches zu erreichen.

Die Behauptung, es handle sich bei dem Buch um bestellte Arbeit, enthält die Anspielung, meine darin niedergelegten Auffassungen seien gekauft! Ueber eine derartige Verdächtigung fühle ich mich wirklich so erhaben, daß sie mich nicht berührt. Im Grunde erscheint sie mir interessant, weil sie einen Einblick in die Gedankengänge jener dänischen Kreise gewährt, die dies aufgebracht haben. Sie glauben offensichtlich, daß man Freunde und Anhänger kaufen kann. Ich will dieses Thema nicht erschöpfen, sondern nur soviel sagen, daß ich nach meinen Erfahrungen über die Methoden dänischer Politik nicht verwundert bin, daß man derartigen Gedankengängen in Dänemark begegnet.

Frage: Sie haben wohl gesehen, daß Sie von den Dänen als „Querulant“ bezeichnet worden sind?

Smedal: Jeder Norweger, der die Rechte seines Vaterlandes gegenüber Dänemark zu verteidigen gesucht hat, ist von den Dänen und ihren Familienangehörigen in Norwegen als mehr oder minder verrückt hinstellt worden. Als z. B. der bekannte und kluge norwegische Politiker Johan Castberg im Jahre 1922 sich für das Recht Norwegens auf Grönland einsetzte, nannten die Dänen ihn sofort einen „nationalistischen Querulanten“ und überschütteten ihn mit Schimpfworten, wie es nun einmal ihre Art ist.

Die Bezeichnung „Querulant“ ist meiner Meinung nach ganz grotesk, wenn man den geschichtlichen Hintergrund des Grönlandstreites betrachtet. Der wirkliche Sachverhalt ist kurz und gut, daß Dänemark 1814 Norwegen Grönland anstohlen hat. In diesem Jahr wurde die dänisch-norwegische Union aufgelöst. Nach einem unglücklichen Kriege sollte das Königreich Norwegen an den König von Schweden abgetreten werden. Zum Kö-

nigreich Norwegen gehörten auch dessen Kolonien, und darunter war Grönland.

Während der Friedensverhandlungen zeigte es sich, daß der schwedische Unterhändler Baron Wetterstedt nicht wußte, daß Grönland eine norwegische Kolonie war. Er verheimlichte seinem Gegenüber nicht nur den wahren Sachverhalt. Wir wissen, daß er bei Wetterstedt geradezu die Auffassung hervorrief, Grönland „hätte stets einen Teil der besonderen dänischen Besitzungen ausgemacht“. Auf diese Weise hat Dänemark Grönland erworben. Es ist diese ebenso rechtswidrige wie moralisch verwerfliche Aneignung norwegischer Gebiete, die das nationale Norwegen verurteilt und deren Rückübertragung es fordert. Hierbei erleben wir es nun, daß der Eigentümer, der sein Eigentum zurückerfordert, vom Dieb die Antwort erhält: Du bist ein Querulant! Ich überlasse es jedem, sich seine Meinung über diese Betrachtungsweise des Diebes zu bilden.

Frage: Dänische Zeitungen sagen ständig, daß Sie in der Grönlandsfrage nur der Vertreter einer „kleinen Clique“ sind?

Smedal: Wenn in Norwegen etwas über die Grönlandsfrage geschrieben wird, das den Dänen nicht behagt, versucht die dänische Presse jedesmal, sich auszuscheiden. Wenn es nicht möglich ist, sich völlig still zu verhalten, greift sie zu dem feststehenden Argument, daß die unangenehmen Äußerungen von einer „kleinen Clique“ stammen. Was die Bauern Norwegens über diese Angelegenheit denken, brachte der Stortingsmann Erling Björnson im vergangenen Sommer eindringlich zum Ausdruck. Seine Worte wurden auch in der „Nordschleswigschen Zeitung“ abgedruckt.

Man muß annehmen, daß die dänische Presse damit den Wünschen der dänischen Regierung folgt. Das dänische Volk soll also in Unkenntnis über die tiefe Kluft gehalten werden, die die Grönlandsfrage zwischen Dänemark und Norwegen geschaffen hat. Es ist nicht meine Aufgabe, das dänische Volk aus seinen Illusionen herauszureißen. Eines Tages wird es erwachen und die wahre Lage erkennen.

Mir liegt fern, zu verheimlichen, daß es in Norwegen über die Grönlandsfrage verschiedene Ansichten gibt. In Norwegen waren seinerzeit auch geteilte Meinungen über die Politik, die Schweden gegenüber eingeschlagen werden sollte. Schließlich im Jahre 1905 fand das norwegische Volk zusammen und forderte die Auflösung der Union. In der Grönlandsfrage wird es auch zu einer Sammlung kommen, wenn auch viele Anachronismen eingewandelter dänischer Geschlechter Dänemarks Interessen verteidigen werden, solange sie können. Wenn die Zeit reif ist, — und das dauert vielleicht nicht mehr lange — wird ein einiges Norwegen Dänemark über das zur Rechenschaft ziehen, was es verbrochen hat.

Frage: Ist nicht gerade der Grundgedanke Ihres Werkes, den „nordischen Gedanken“ durch Vereinigung der schwebenden politischen und nationalen Fragen zu fördern?

Smedal: Ja! Wenn man nicht die Streitfragen zwischen den Völkern Nordeuropas lösen will, kann man kein gutes Verhältnis zwischen ihnen schaffen.

Den Dänen fehlt in einem ganz ungewöhnlichen Maß die Fähigkeit, die Fragen, an denen sie beteiligt sind, objektiv zu betrachten. Sie sind z. B. nicht imstande, zu sehen, daß ich in dem heutigen

Dänen doch — würde ich vermutlich ein Grenze an der Königsau vorgeschlagen haben. Demgegenüber habe ich in meiner Buch von einer solchen Grenze ausdrücklich Abstand genommen, da sie nach meiner Meinung einen Uebergriff gegen Dänemark bedeuten würde.

Vielmehr habe ich mich für eine angemessene und gerechte Regulierung der heutigen Grenze eingesetzt. Ich habe die von der Auffassung aus getan, daß die en bloc-Abstimmung in Nordschleswig von 1920 ein Machtmisbrauch gegenüber dem deutschgesinnten Teil der Bevölkerung war. Soll es einmal um die Schleswig-Frage still werden, muß das Unrecht von 1920 beseitigt werden. Zu diesem Standpunkt bekenne ich mich voll und ganz. Eine angemessene Grenzberichtigung, die durch eine Vereinbarung zwischen Dänemark und Deutschland erfolgt, würde nicht nur für diese beiden Länder, sondern für den ganzen Norden von Vorteil sein.

Ueber die Grönlandsfrage will ich hier nichts mehr sagen. Jeder anständige Mensch wird darin übereinstimmen, daß hier ein Unrecht begangen ist das wiedergutmacht werden muß. Auch in Dänemark beginnt man einzusehen, daß es nicht länger angeht zu tun, als ob nichts vorliegt und die Sache schludern zu lassen.

Ein paar Worte will ich indessen noch über die Färöer sagen. Diese Inseln im Atlantischen Ozean waren eine norwegische Kolonie, die Dänemark sich 1814 völlig auf die gleiche Art wie Grönland angeeignet hat. Das färöische Volk, das zum norwegischen Stamm gehört, ist mit der dänischen Herrschaft nicht zufrieden. In Norwegen achtet der allgemeine Wunsch dahin, daß dem färöischen Volk Gelegenheit gegeben wird, über sein Schicksal selbst zu bestimmen. Sein Kampf um nationale Selbstständigkeit wird in Norwegen mit der lebhaftesten Sympathie verfolgt.

Ich will mit der Erklärung schließen, daß ich mit großem Vergnügen die Gelegenheit ergriffen habe, mich der „Nordschleswigschen Zeitung“ gegenüber zu äußern. Deutsche Schleswiger und Norweger haben beide in vielen und langen Jahren der sogenannten dänischen Monarchie angehört. Wir sind uns daher nicht fremd und sollten die besten Voraussetzungen haben, einander zu verstehen, u. a. aus dem Grund, daß wir beide schwer unter den Regierungsmethoden Kopenhagens gelitten haben. Laßt uns deshalb nicht Unrecht mit Unrecht vergelten, sondern versuchen, eine Streitfrage gerecht und besonnen zu lösen! Schleswig, Grönland und die Färöer umfassen Fragen, die in der germanischen Welt Unruhe und Unfrieden hervorrufen. Jedes germanische Volk, die ganze germanische Welt ist deshalb daran interessiert, daß diese Fragen geordnet werden.

Diese Äußerungen Dr. Smedals sind in mehr als einer Richtung hin geeignet, Aufsehen zu erregen. Sie entschleiern nicht nur mit seltener Offenheit und Klarheit die Methoden dänischer Politik, die Norweager gegenüber nicht anders als gegenüber Nordschleswig sind. Sie zeigen Dr. Smedal vor allem als den Vorkämpfer für eine wahrhaft germanische Politik im Norden, die sich in ganz gründlicher Weise von dem schönredenden Skandinavismus dänischer Prägung der auf nichts Anderes als auf eine Sammlung des Nordens gegen Deutschland abzielt, unterscheidet. Dr. Smedals Ziel ist dagegen eine Befriedung des germanischen Nordeuropas durch Lösung der großen nationalen Fragen.

Die Worte Dr. Smedals verdienen es daher, nicht nur in Nordschleswig, sondern auch in Skandinavien und in Deutschland bekannt zu werden. Sie zeigen den Weg zu einem Neubau des Nordens, der seiner großen Vergangenheit würdig ist.

T. D.

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR

AVISUTKLIPP

Roald Amundsensgt. 1, Oslo.
Centralbord: 13620

Utklipp av: *Væden* 23/11.38
Shin

Dr. Smedal går til ny aksjon i Grønlands-saken.

I en artikkel i Nationen idag fremholder dr. Gustav Smedal at Norge nu bør benytte anledningen til å ordne Grønlands-spørsmålet. «Hvis stormaktene frivillig tilbakeleverer kolonier som de har erobret ved krig, kan ikke Danmark forlange å bli sittende med norske landområder som de har tilegnet sig ved underslag eller tyveri» skriver han. Dr. Smedal nevner videre at det i første rekke blir stortingets oppgave å bestemme størrelsen av det norske krav, som efter hans mening bør omfatte hele Østgrønland, muligens med undtagelse av Angmassalik, og videre bør man fra norsk side forlange nedlagt «den politiske grønlands-koloni» ved Scoresbysund.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet:

Socialdemokraten

skriver den 25 OKT 1938

Sønderjysk Møde med skandinaviske Talere.

50-Aars Jubilæet i Foreningen
»To Løver«.

I Morgen Aften afholdes i Studenterforeningen et stort sønderjysk Møde med Emnet »Vor Sydgrænse er Nordens Sydgrænse«.

Anledningen til Mødet, der transmitteres af Statsradiofonen fra Kl. 20,00—21,10, er, at den sønderjyske Forening »To Løver« fejrer sit 50 Aars Jubilæum.

Talerlisten ved Mødet i Morgen Aften faar sin særlige Interesse ved de to udenlandske Gæster, nemlig Svenskeren Dr. Ivar Harrie, der fornylig i en Bog har behandlet sønderjyske Problemer, og Pastor Axel Solbu, Oslo, som for kort Tid siden tog skarpt til Orde i norsk Presse i Anledning af Gustav Smedals danskfjendtlige Bog. Ved Mødet taler endvidere Studenterforeningens Formand, HRS. Gamborg, og »To Løver«s Næstformand, Fuldmægtig William Rasmussen.

Efter Mødet er der Premiere paa en ny Sønderjyllandsfilm, der er optaget under Ledelse af Forfatteren Marcus Lauesen.

„Niederdeutsche Welt“

Oktoberheft 1938.

24. OKT. 1938

Nordist Samarbeide og Danmarks Sydgrense. (Nordische Zusammenarbeit und Dänemarks Südgrenze.) Von Gustav Emedal. Fabritius & Sønners Forlag, Oslo.

Der Verfasser behandelt den „Skandinavismus“, die enge Zusammenarbeit von Schweden, Norwegen, Dänemark, Finnland und Island in allen wichtigen, nicht nur außenpolitischen Angelegenheiten. Das Buch will nachweisen, daß Dänemark in dieser Zusammenarbeit lediglich ein Mittel sieht, seine eigenen politischen Ziele mit Hilfe oder auf Kosten der anderen Staaten zu erreichen. Als Beweis für seine Auffassung dient dem Verfasser die nord-schleswigsche Frage, die er in ihrer geschichtlichen Entwicklung der letzten hundert Jahre beleuchtet. Dabei kommt er zu dem Ergebnis, daß eine Revision der Grenzziehung von 1920 unerlässlich ist. Was er fordert, drücken die Schlusszeilen des Buches zusammenfassend aus: „Als H. P. Hansen am 23. Oktober 1918 im deutschen Reichstag die Forderung auf Wiedervereinigung Nord-schleswigs mit Dänemark erhob, schloß er seine Rede mit den Worten: „Denn Gerechtigkeit erhöht ein Volk!“ Diese Worte haben nicht nur für ein einziges Volk Geltung. Sie haben Allgemeingültigkeit, und heute werden sie an Dänemark gerichtet.“

[2814]

ferjer. Lengere nord gjennom Troms innland finnes et imponerende veinett, hvor riksveien er ferdig helt til Lyngseidet. Oprinnelig var det nok meningen at den her skulde gå på ferje over fjorden, men dette projekt som var meget uheldig, er vistnok forlatt, og veien vil bli ført på Lyngenfjordens østside over Skibotn til Kåfjord og derfra til Nordreisa, hvorfra den så enten kan

Det annet er en måte på Troms til et eller annet sted på Kautokeinoveien.

I sommer hadde jeg anledning til å ta en tur fra Nordreisa i Troms til Kautokeino i Finmark. Fra gammel tid går der en slags ferdeisvei for fjellsamene fra Kautokeino forbi Reisavann til Reisadalen. Herredsstyret i Nordreisa har nu satt

Dybbøl Mølle.

SØNDERJYLLAND ruver ikke meget på verdenskartet. Fra Kongeaa til Ejder, fra Østersjø til Vesterhav, omspinner det bare forholdsvis få kvadratkilometer. Men intetsteds i Danmark finner man innenfor et så forholdsvis litet område en så rikt skiftende natur og så mange minnerike steder. Overalt taler fortidens stemme til oss. Og så har det grensedelte Sønderjylland jo den charme, som er alle grenseland egen, det særpreg, det særlige livsinnhold, som grensens sang, kampen for å verne og verge gir land og folk.

Og så har Sønderjylland Dybbøl, Danmarks hellige sted og største valplass. På «Nordens dag» for to år siden blev der på Dybbøl i nærvær av offisielle representanter for alle Nordens land innviet et monument til minne om de henved 1000 nordiske frivillige, som i treårskrigen og i 1864 illet Danmark til hjelp og av hvilke en del ligger begravet på Dybbøl eller på omegnens kirkegårder.

På Dybbøl-bankens høieste punkt ligger møllen, den to ganger nedskutte, den i 1935 nedbrente, samme år gjenopførte mølle, møllen som i 1864 var et viktig observasjonspunkt for den danske hær. Og ved siden av den ligger det pompøse tyske seiersminnesmerke, på hvilket seierherrene forøvrig ikke glemte å gi uttrykk for beundring for de danske soldaters tapperhet.

Under en rundfart i Sønderjylland er det også andre ting man merker sig og stanser ved. Det er i vest havets velde, den grønne mark, det merkelige vadehav, det rike dyreliv. Det er de vakre, små byer Haderslev, Tønder, Aabenraa og Sønderborg, det er kirker og slot-

Ved Nordens sydgrense . .

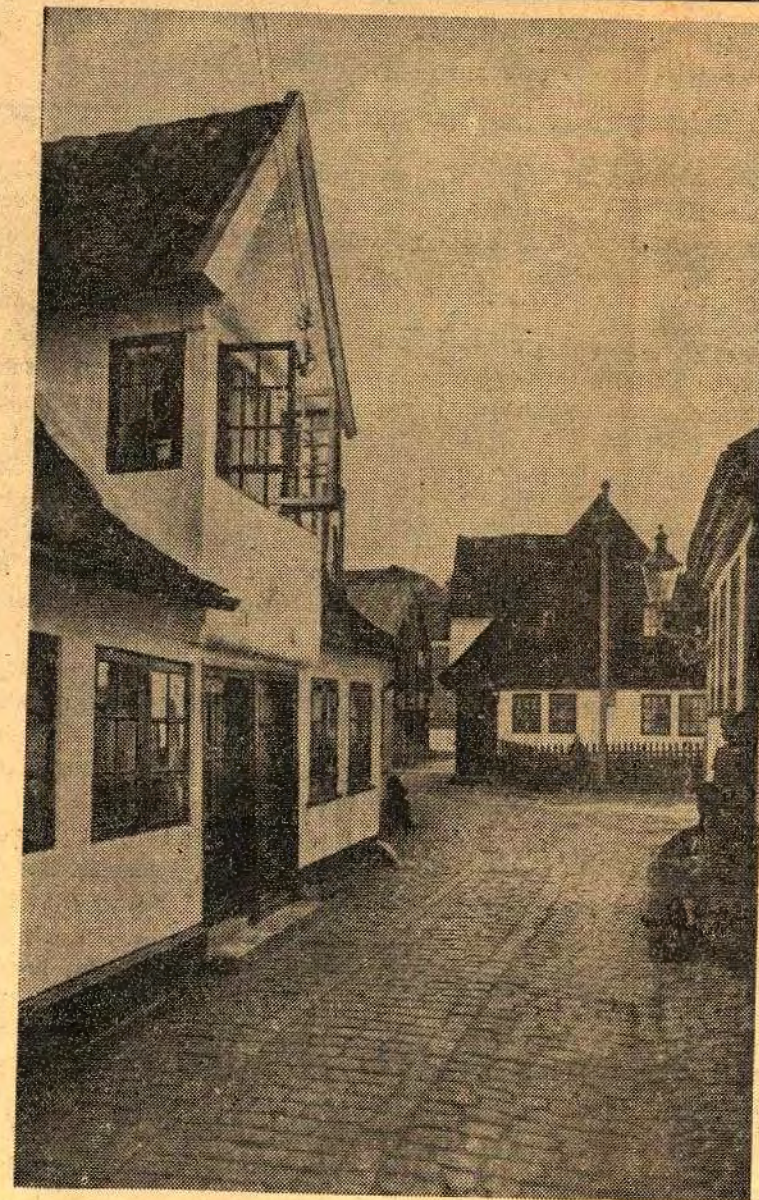
Med nordiske pressefolk i Sønderjylland, det vakre, rike og stadig omstridte grenseland.

Av redaktør
Cai Huitfeldt

ter og bindingsverks hus, en rekke smilende idyller. Sønderborg slott med sitt interessante museum over minner fra grensekampene, i 17 år Christian II's fengsel; fangetårnet «det blå tårn» er nylig avdekket. Det vakre, hvite Graasten slott, sommersidens for det danske kronprinspar; la det i den forbindelse være sagt: alle er enige om at ingen har været bedre brobygger mellom landsdelen og Sverige, ingen er mere elsket i Sønderjylland enn kronprinsesse Ingrid, fordi hun på den vakreste måte er kommet befolkningen i møte.

Men det slottet man stanser lengst ved er en gammel ruin i Vestslesvig, som det hviler et usigelig vemod over, Trøborg slott heter den. Dette slottet blev i år 1400 erhvervet av dronning Margrete og efter reformasjonens innførelse blev det av Frederik II skjenket til feltmarskalk Daniel Rantzau. Dette slott er det ikke meget igjen av nu, bare nogen murester, en uttørret voldgrav og en stor sandstensplate som i sin tid pranget over porten. Og på den står Rantzaus kloke, forutseende ord, som gjelder for alle:

Alt er Forkrænkelighed
Skatter Du sanker, og Borge
Du bygger,
som du Du ej skulde.
Du i Morgen ej ved,
hvem der ejer Dit Gods.

Typisk gate i Sønder borg — Havbogade.

Alt dette, og meget, meget annet hadde nordiske journalister forleden anledning til å se. Der holdtes i dagene 21.—26. september et grensepolitisk pressekursus i Sønderjylland. Det hadde fått usedvanlig

stor tilslutning. Der var over 100 deltagere fra alle de nordiske land og fra alle politiske partier, 18 fra Norge, 20 fra Sverige, o. s. v., som hadde kunnet løsrive sig i en travel og alvorlig tid. Det var den dan-

derfor. Vi pratet, mens vi gikk og hadde det riktig fornuelig.

«Kor gammel du er?» — «58.» Nu travet 58 åringen altså avsted med en svær bør og holdt tritt med mig og med mine sikkert dobbelt så lange ben.

Hun: «Har du barn?» Jo, jeg måtte innrømme det. «Kor mange?» Det fikk hun også vite. «Enn du?» — «Jeg tre barn, yngste syv år.» Hm. —

Senere sprte jeg mannen: «Kor gammel din kone?» «51.» «Er du sikker?» «Ja, ja, 51.» Forfølgeligheten syntes i dette tilfelle å være på mannens side. Eller — de

ske provinsjournalistforening, hvis formann er H. P. Hansens tidligere medarbeider, redaktør Niels Hansen, Aabenraa, som stod som innbyder til møtet. Og om ham flokket sig en skare kjente sønderjyske pressemenn og politikere med redaktør Frede Nielsen, Sønderborg, i spissen.

Hvad var nu formålet med dette pressekurset, og hvorfor blev det holdt nettopp nu?

Det hadde lenge været under forberedelse og var uten forbindelse med den storpolitiske situasjon, men det kan nok hende at denne gav kurset en dramatisk bakgrunn og emnet en uhyggelig aktualitet.

Formålet med kurset var selvfølgelig å orientere den nordiske presse om det sønderjyske spørsmål. Det blev imidlertid fra alle hold betonet at Danmark ikke bad om hjelp, i ethvertfall ikke materiell hjelp i sin nasjonale kamp. Folketingsmann, redaktør A. Svensson, Haderslev, sa bl. a. i en tale: «Hvis man spør mig om jeg regner med de andre nordiske land i denne sak så svarer jeg at det gjør jeg. Ikke slik å forstå at der hermed tenkes på militær hjelp eller lignende, men slik at vi venter menneskelig forståelse og moralsk støtte for en grensebefolkning som står vakt om nordisk kultur, nordisk åndsliv og nordisk tenkesett».

Våre danske verter var takk-

rolle her i disse uhyre tidsavstander. Og litt av viddens slendrian henger i også nede i bygden. Skalen bestille en reinskyss, er det fornuftig å si fremmetet en del timer før en tenker å starte. Og av og til kommer uforutsette hindringer iveien. Som forleden, da jeg skulde ha en annen fører. Han møtte ikke op i det hele tatt. Han var kommet til Kautokeino dagen i forveien, men så var han blitt syk. Han hadde fått sånn forferdelig hodeverk.

Og han som fortalte det, lo polisk.

A. D. Dahl.

nemmelige for den moralske støtte Norden allerede hadde gitt. Men det kunde ikke undgås at to nordmenn blev nevnt som hadde optrådt i motsatt retning og skadet Danmarks sak. Dr. Smedals bok blev karakterisert som et bakholdsangrep på danskene, bygget på materiale fra grensetysk hold. Og «Flensborg Avis» skrev: «Det tyske mindretalls blad Nordschleswigsche Zeitung har svelget i de uttalelser mot Danmark som i anledning av dr. Smedals bok er fremkommet i nogen norske provinsblad, har slått Erling Bjørnsens for en måned siden offentliggjorte artikkel stort op og har i annen forbindelse med fete typer bragt overskriften «Danskene er Nordens jøder».

Fra norsk hold blev det på pressekurset tatt til gjennmæle. Redaktør Finn Lie og redaktør Olav Røgeberg erklærte at dr. Smedals anførsler ikke deltes av det norske folk, idet den almindelige mening var at grensen av 1920 var den rettferdigste som under de givne forhold kunde tenkes.

Hvordan stiller nu det problem sig som var pressekursets hovedemne?

Siden gjenforeningen i 1920 har det sønderjyske spørsmål gjenemgått tre faser.

Den første fase, fra 1920 til 1926, var preget av overgangstidens spenning og motsetning.

Den annen fase, fra 1926 til 1933, var påvirket av dr. Strømmands forsonlige politikk.

Den tredje fase, fra 1933 av, står i nazipolitikens tegn.

I det siste var under trykket av de store begivenheter spenningen øket. Vi kunde merke det på nangt og meget der vi drog frem i grenseegnene. Foran Das Deutsche Haus i Jyndeved var det nylig plantet to trær like ved siden av hverandre ut mot hovedveien, så ingen kunde undgå å se dem. Og rundt disse to trærne var det bundet et bånd, symbolsk, — for at de efterhvert skulde vokse sammen...

Nede på selve grensen, i en liten landsby hvor grenselinjen gikk midt i gaten, slik at husene på den ene siden av den var tyske og på den annen danske traff vi en gammel mann som på tysk sa til oss at til neste år behovet vi ikke komme ned og besøke ham. Da vilde grensen gå et annet sted... Han var riktig nok en del beruset, men av barn og fulle folk, o. s. v.

Hjemmetyskerne på den danske siden med folketingsmann, pastor Schmidt i spissen var i full aktivitet. De holdt møter samtidig med pressekurset i alle de byer vi besøkte. På et møte i Aabenraa uttalte en av talerne blandt annet at Moskva vilde smi nye planer, så snart det hadde innsett, at dets forbryderske planer i Mellem-Europa var likvidert. Så vilde Moskva velge Norden, for jordbunnen var godt forberedt for de røde. Men vi vil, at dette land, vår gamle hjemstavn, skal være den tyske nasjonal-socialistiske bevegelses nordligste støttepunkt, og derfor må vi

for fremtiden vise enda mere ofervilje, sluttet taleren.

I Tønder uttalte en taler. Vi tyske nordslesvigere har jo også sporet noget av folkenes selvbestemmelsesrett. Danskene elsker jo å rope ut til verden, at ingen grense er så rettferdig trukket som den hos oss i 1920, og ennå i de siste dager har man atter søkt å klargjøre dette for de nordiske pressefolk. Hvis det er den høieste rettferdighet, som Danmark frembragte i 1920, så må vi ganske visst si, at det er på høieste tid, at danskene tar et rettskursus i Tyskland. Hvis det er høieste rett, at man først hestemmer grensen og siden lar stemme, så kan vi ikke begripe det. Forbandelsen fra Versailles tynger på vår hjemstavn. Aldri vil vår hjemstavn finne ro, innen dette ord er bragt ut av vår hjemstavn. Våre barn skal ikke lengere lide under Versailles' forbandelse; derfor må vi forlange, at den forsvinner.

Taleren konkluderte med å si at viljen, som seiret hos sudet-tyskerne, også var det eneste hos tyskerne i Nordslesvig, som vilde seire.

Ved et møte i Haderslev uttalte en taler, at man nu levet i en tid, som bragte opfyllelsen av tyskernes drøm gjennom 1000 år: Sammenslutningen av alle tyskere, således som den tyske fører hadde fastlagt det i første punkt av sitt program. Taleren sluttet med disse ord til sudet-tyskerne: Vi lider idag med dere, vi trinmferer imorgen med dere!

Men også på den tyske side av grensen finnes der et mindretall. På den tyske siden lever ca. 12,000

dansker som vel har det adskillig vanskeligere enn tyskerne i Danmark. De får nok ennå ha sine skoler, sin avis o. s. v., men der legges økonomisk press på dem. De får ikke del i den tyske sociale hjelp til mindre bemidlede barnrike familier, som utgjør ca. 1000 mark en måned. Ukelønnen for en tysk arbeider utgjør efter hvad det blev oplyst 25—30 mark. Det er blitt betydet danske arbeidere som har sine barn på dansk skole at hvis de tok dem ut vilde, de få del i den sociale hjelp. Det har hendt at danske småfolk i Syd-Slesvig som hadde Danebrog på bordet i sine hjem har fått beskjed om at hvis de fjernet dette flagg skulde de få den sociale hjelp. Men det har de nektet.

Og nu dukker det tyske revisjonskrav op. Folketingsmann I. P. Nielsen meddelte at det går ut på at grensen skal flyttes nordover til Tiedjelinjen. Det vil si en linje som ligger mellem den nuværende og den gamle grense og som omfatter 19 sogn. Efter vårt besøk i Sønderjylland har imidlertid Hitler i sin tale i Sportspalast erklært at når det tsjekkiske spørsmål var løst hadde ikke Tyskland flere territoriale krav i Europa. For et par år siden erklærte han at overraskelses-tid var forbi. Siden har vi oplevet både Østerrike og Tsjekkoslovakia. La oss håbe at hans nye løfte er alvorligere ment. La oss håbe det for Sønderjyllands, for Danmarks og — for vår egen skyld.

Carl Huitfeldt.

Snekjøring i St. Olavsgate utenfor Aars og Voss skole. Sorenskriver Egebergs i artikkelen nevnte hus er å se tilvenstre for skolen. Efter gamle arkitekt W. von Hannos skissebok.

nembrut
frem til
Gaten b
plan, da
og 60-år
måtte v
lig van
endepur
og beg
«Grotte
lig ved
St. Olav

Det
gav St
mange
verk og
passend
man de
Slottsp
opliven
den Ge
Det va
noget
livfulle
plass
kvarte
tid ef
sklier
ter ve
bygnin
1872),
lets a

A

ti

(Kri
Tel

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,985

Bladet:

Flensborg Avis

8 OKT. 1938

Foreningen „To Løver“

50 Aars Jubilæum
den 26. Oktober

Onsdag den 26. Oktober kan Foreningen „To Løver“ i København fejre sit 50 Aars Jubilæum. Jubilæet vil blive fejret ved et stort nordisk Møde i Studenterforeningen, ved hvilket der vil blive talt af Normanden Pastor Aksel Solbu, som i Maj Maaned i Aar grundigt og dygtigt tilbageviste Advokat G. Smedals Angreb paa mark, af den unge Litteraturkritiker ved den svenske Radio Dr. Ivar Harrie, som ved forskellige Lejligheder har taget til Orde i Grænse-Spørgsmaalet, og fra dansk Side taler Studenterforeningens ledende Senior, Højesteretsadvokat Leif Gamborg, samt Redaktør Chr. Refslund, Sønderborg.

Sidstnævnte vil fremvise den i Sommer optagne nye sønderjyske Turistfilm. Denne Film, hvis Tilblivelse skyldes de sønderjyske Turistforeninger, og som er bekostet af Dansk Kulturfilm og A/S Nordisk Film & Co., faar dermed sin Førstefremvisning i København.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,895

Bladet:

National-Socialisten

skriver den 7 OKT 1938

Den nordiske Tanke - og dens Fjender!

I de senere Aar har der været talt og skrevet umaadelig meget om nordisk Samarbejde, nordisk Orientering og ny-nordiske Tanker. I Aviser og paa Talerstole har der været ført hæftige Diskussioner om, hvad der skal forstås ved disse Begreber, og Ordet nordisk er formelig blevet et Slagord, som selv Systemets Politikere med Forkærlighed anvender. Medens disse Tanker som Helhed allerede nu synes at være Menigmands Eje, synes det som om man fra visse Sider netop er interesseret i at modarbejde de nordiske Tanker og meget tyder paa, at visse Kræfter, hvis Art og Oprindelse uddrager sig almindelig Kontrol, ikke forsømmer nogen Lejlighed til at forhindre et virkelig positivt Arbejde for Udbredelsen af de nordiske Tanker, baade hvad en national Styrkelse indadtil og et Samarbejde mellem de skandinaviske Lande udadtil angaar.

I Norge var vi for blot et Aar siden Vidne til, at disse hemmelige Kræfter fik Held med at undergrave en national Rejsning og disse folkeødelæggende Kræfter bærer ogsaa Ansvar for, at der nu i det næsten kommunistiske Norge er rejst Bevægelser, der søger at kaste Danmark og Norge ind i en Strid om Grønland og Færøerne.

Hensigten med dette er at faa ærligt nationalt tænkende Nordmænd til at glemme, at Spørgsmaalet idag slet ikke drejer sig om, hvorvidt Grønland skal være norsk eller dansk, men om det skal være skandinavisk eller om det skal sælges til eet eller andet internationalt Konsortium i Amerika eller det nuværende Amerikas jødiske Aflægger: Sovjet-Rusland.

Man søger saaledes at aflæde de nordiske Folks Opmærksomhed fra de virkelige Problemer, nemlig de skandinaviske Folks Genrejsning paa et nordisk Race- og Kulturgrundlag og frem for alt søger man at bringe ondt Blod ikke blot mellem Folkene indbyrdes, men ogsaa indenfor Nationerne for at hindre en virkelig stærk nordisk bestemt Skandinavismes Fremvækst.

Advokat Smedals Bog.

At disse Undermineringsforsøg kan føres tilbage til de hem-

melige saakaldte „humanitære Kræfter ses bl. a. deraf, at der kan paavises ikke saa faa Forbindelser mellem disse Kredse i Nordskandinavien og de Kræfter, der ved Danmarks Sydgrænse stadig forsøger at skabe Splittelse mellem de racemæssigt saa nært beslægtede skandinaviske og teutoniske Folkestammer.

Som hørende til disse Kræfters Arbejde maa vi henregne Advokat Smedals Bog, der udkom i Norge, og som indeholder Tilsvininger af Danmark og tendensiøse Skildringer af det dansk-tyske Grænseproblem.

Yderligere Beviser paa, hvilke Kræfter, der staar bag den Slags Splittelses- og Ophidselsesforsøg, har vi i den senere Tid faaet gennem en Artikel i norske og svenske Blade, der paa en ganske overdreven og forvrænget Maade beskriver, at der er ved at opstaa et „Sudeterspørgsmaal“ i Sønderjylland.

Ikke flere territoriale Krav.

Det kan heller ikke lade sig gøre at se bort fra den Kendsgerning, at de hemmelige humanitære Kræfter, der ødelagde en virkelig national Samling i Norge, ogsaa er meget stærke inden for det tyske Mindretal i Sønderjylland, hvor de ikke alene er Skyld i en meget utiltalende Splittelse indenfor de saakaldte nationalsocialistiske Partigrupper, der har resulteret i Voldshandlinger og lign., men hvor de ogsaa har formaaet helt at holde enhver Form for virkelig nationalsocialistisk Tilkendegivelse nede.

Det er derfor forklarligt, at det tyske Mindretals Organ „Nordschleswigsche Zeitung“ var saa optaget af Advokat Smedals Bog, og at man nu forsøger at vække Forestillinger i den skandinaviske Presse om, at der i Sønderjylland er ved at blive dannet noget, der svarer til de sudetertyske Frikorps.

Det maa i denne Forbindelse paapeges, at det tyske Mindretals aktive Korps, det saakaldte „Schleswigsche Kammeradschaft“, der har været under Oprettelse lige siden National-socialismen blev Statsprincip i Tyskland endnu aldrig har vist sig som en Organisation, der

meget om nordisk Samarbejde, nordisk Orientering og ny-nordiske Tanker. I Aviser og paa Talerstole har der været ført hæftige Diskussioner om, hvad der skal forstås ved disse Begreber, og Ordet nordisk er formelig blevet et Slagord, som selv Systemets Politikere med Forkærlighed anvender. Medens disse Tanker som Helhed allerede nu synes at være Menigmands Eje, synes det som om man fra visse Sider netop er interesseret i at modarbejde de nordiske Tanker og meget tyder paa, at visse Kræfter, hvis Art og Oprindelse unddrager sig almindelig Kontrol, ikke forsømmer nogen Lejlighed til at forhindre et virkelig positivt Arbejde for Udbredelsen af de nordiske Tanker, baade hvad en national Styrkelse indadtil og et Samarbejde mellem de skandinaviske Lande udadtil angaar.

I Norge var vi for blot et Aar siden Vidne til, at disse hemmelige Kræfter fik Held med at undergrave en national Rejsning og disse folkeødelæggende Kræfter bærer ogsaa Ansvar for, at der nu i det næsten kommunistiske Norge er rejst Bevægelser, der søger at kaste Danmark og Norge ind i en Strid om Grønland og Færøerne.

Hensigten med dette er at faa ærligt nationalt tænkende Nordmænd til at glemme, at Spørgsmaalet idag slet ikke drejer sig om, hvorvidt Grønland skal være norsk eller dansk, men om det skal være skandinavisk eller om det skal sælges til eet eller andet internationalt Konsortium i Amerika eller det nuværende Amerikas jødiske Afleverer: Sovjet:Rusland.

Man søger saaledes at aflede de nordiske Folks Opmærksomhed fra de virkelige Problemer, nemlig de skandinaviske Folks Genrejsning paa et nordisk Race- og Kulturgrundlag og frem for alt søger man at bringe ondt Blod ikke blot mellem Folkene indbyrdes, men ogsaa indenfor Nationerne for at hindre en virkelig stærk nordisk bestemt Skandinavismes Fremvækst.

Advokat Smedals Bog.

At disse Undermineringsforsøg kan føres tilbage til de hem-

bindelser mellem disse Kredse i Nordskandinavien og de Kræfter, der ved Danmarks Sydgrense stadig forsøger at skabe Splittelse mellem de race-mæssigt saa nært beslægtede skandinaviske og teutoniske Folkestammer.

Som hørende til disse Kræfters Arbejde maa vi henregne Advokat Smedals Bog, der udkom i Norge, og som indeholder Tilsvininger af Danmark og tendensiøse Skildringer af det dansk-tyske Grænseproblem.

Yderligere Beviser paa, hvilke Kræfter, der staar bag den Slags Splittelses- og Ophidselsesforsøg, har vi i den senere Tid faaet gennem en Artikel i norske og svenske Blade, der paa en ganske overdreven og forvrænget Maade beskriver, at der er ved at opstaa et „Sudeterspørgsmaal“ i Sønderjylland.

Ikke flere territoriale Krav.

Det kan heller ikke lade sig gøre at se bort fra den Kendsgerning, at de hemmelige humanitære Kræfter, der ødelagde en virkelig national Samling i Norge, ogsaa er meget stærke inden for det tyske Mindretal i Sønderjylland, hvor de ikke alene er Skyld i en meget utiltalende Splittelse indenfor de saakaldte nationalsocialistiske Partigrupper, der har resulteret i Voldshandlinger og lign., men hvor de ogsaa har formaaet helt at holde enhver Form for virkelig nationalsocialistisk Tilkendegivelse nede.

Det er derfor forklarligt, at det tyske Mindretals Organ „Nordschleswigsche Zeitung“ var saa optaget af Advokat Smedals Bog, og at man nu forsøger at vække Forestillinger i den skandinaviske Presse om, at der i Sønderjylland er ved at blive dannet noget, der svarer til de sudetertyske Frikorps.

Det maa i denne Forbindelse paapeges, at det tyske Mindretals aktive Korps, det saakaldte „Schleswigsche Kammeradschaft“, der har været under Oprettelse lige siden National-socialismen blev Statsprincip i Tyskland endnu aldrig har vist sig som en Organisation, der kunde betyde nogen Trusel mod Danmark. Den har tværtimod ført en fornemt tilbagetrasket Tilværelse!

Den kommende Tid vil vise, hvor mange tysksindede Nordslesvigere der vil følge Adolf Hitlers Ord, da han i sin Tale den 26. September i Berlins Sportspalads erklærede, at nu havde Tyskland ikke flere territoriale Krav i Europa. Det vilde være loyalt mod Hitlers Ord og Bud, om de tysksindede Nordslesvigere nu opgav Samarbejdet med Kredse, der stadig raaber op om Grænseflytning.

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR

AVISUTKLIPP

Roald Amundsensgt. 1, Oslo.
Centralbord: 13620

Utklipp av:

Vest-Agder
Farsund 3/10-38

Ved Nordens sydgrense

Hvor Bjørnstjerne Bjørnson konkurrerer med Hitler, Göring og Gøbbels.

Reisen gjennom Danmark byr ikke på store overraskelser, men derfor er reisen ikke kjedelig.

Fra den gamle grense ved Kongeåen og sørover går hovedbanen midt gjennom landet, og ut mot kysten stikker små lokalbaner.

Følger man en av dem da finner man et landskap som minner om Norge. Høie bakker, skogklædte åser, blå fjorder og lun idyll.

I Haderslev fikk jeg følge med en danske som villig viste meg vei. Samtalen kom igang nok så lettvindt.

— De er nordmann? Er De tilhenger av Smedal?

— Smedal, Grønlandssak og Haagdomstol dukket opp i erindringer. Her gjaldt det visst å være litt forsiktig, tenkte jeg.

— Hva er det Smedal sier nu?

— Har De ikke lest Smedals uttalelser om grensereguleringen?

— Nei, hvor har han skrevet det? I hvilken avis?

— Avis, nei langt ifra. Han har skrevet en stor tykk bok.

Jeg måtte berolige så godt jeg kunde. Smedal har sikkert ikke noe norsk flertall bak seg.

Denne lille samtale viser i et lite glimt litt av stemningen ved grensen. Skriver en nordmann til fordel for grenseregulering, øieblikkelig vinner det gjenklang i grensedistriktene.

Det blev ikke bare med denne samtalen. Gang på gang i de følgende dager dukket hr. Smedal opp. Han var i avisartikler, ved taler i de nasjonale foreninger, og jamen dukket han også opp under rent tilfeldige kafesamtaler også.

Nordmennene blev sett på med litt skepsis, iallfall av den danske befolkning.

Smedal og Erling Bjørnson og etpar «innflytelsesrike» norske aviser, het det, har uttalt sig om

grenseflytning. At de innflytelsesrike norske aviser ikke er opført i den norske aviskatalog, se det var en ting som ingen av grensefolkene vet.

Bjørnson-familien kom forresten i en eiendommelig stilling dernede. På den ene side siterer tyskerne Erling til fordel for regulering, på den annen side synger danskene alle Bjørnstjernes sanger til vern om grensen, sin grense.

Og syngende kan de. Og norske sanger er det beste de har, og av de norske sanger er det først og fremst Bjørnsons «Jeg vil verge mitt land». Den sangen er sønderjydenes nasjonalsang. Ingen kan med bedre rett syngende heller

— jeg vil bygge mitt land
jeg vil elske det frem i min bønn
i mitt barn.

Jeg vil øke dets gavn,
jeg vil søke dets savn
ifra grensen og ut til de driven-
de garn.

Selv «Ja, vi elsker» hadde bud til dem i deres utlendighet.

— Alt hvad fedrene har kjempet
mødrene har grædt
har den Herre stille lempet
så vi vant vår rett.

At de fleste av Bjørnsons sanger var forbudt av prøiserne, se det var jo bare en ekstra opfordring til å syngende dem.

Denne Bjørnson-begeistring støtte vi også på andre steder.

Det var en oplevelse i Jyngevad, et av grensesognene. Her er det overveiende tysk befolkning, selv om avstemningene viser at danskene er i svak majoritet. Sproket er tysk og skolen er tysk, men det påstås at barna hvisker sig imellem — på dansk. Så bunnen er — —?

I denne lille bygd har «Det Unge Grensevern» fått et nytt ungdomshjem for å arbeide i dansk retning. Like ved siden har selvsagt tyskerne bygget et ennu flottere ungdomshjem. Den danske bestyrerinne frk. Schip-ler fortalte at et besøk i det tyske hus vil vise en flott sal, pyntet med hakekorsflagg og bilder av Hitler, Göring og Gøbbels.

— Jeg for min part har jo måttet søke litt motvekt, og i vårt danske hjem der henger billedet av Bjørnstjerne Bjørnson. Tro om han greier sig mot dette trekløver?

— I nordisk tenkning og ånd slår ham dem sønder og sammen. Om han selv er borte, så

lever han allikevel — i sine sanger.

— Tyskerne, de hjelper sig imidlertid med Erling.

Jeg nevnte «Det Unge Grensevern». Denne organisasjon er en av de største blandt de mange danske nasjonale foreninger. «Det Unge Grensevern» blev stiftet 1933. Fra en begynnelse på 5000 medlemmer har det vokset fram til en veldig ungdomsfylking på 25,000 medlemmer. Og ennu er foreningen i vekst. Den bæres av en veldig begeistring av hele landets ungdom.

Formålet er i første rekke å vekke den danske folkebevissthet. Den vil vekke dansk ungdom til vern om dansk og nordisk kultur i grenselandet. Her hvor de tyske og danske ungdomsorganisasjoner går opp i hverandre er konkurransen stor. For idag står kampen i Sønderjylland om ungdommen. Ikke minst står kampen om skolebarna. Og det er en kamp som foregår på begge sider av grensen. Begge parter kan melde om seir. Nord for grensen vinner danskene, men syd for grensen går tysken frem.

Hvordan kampen om barna foregår skal jeg fortelle i en senere artikkel. For nettopp dette er et av de mest interessante og

mest brennende spørsmål i grenselandet idag.

Men skulde noen av leserne komme til grensestrøkene, så stopp ved «Det Unge Grensevern»s hjem. Alle blir vel motatt. Grensevernet ved Kolund f. eks. er en virkelig severdighet. Stort og dominerende ligger det like ved Flensborg fjord med utsikt over til Tyskland; selv om det er militærkaserner og marinestasjon i Mørvik som er mest fremtredende på den andre siden av fjorden.

Den nye strandvei langs Flensborg fjord er en av Danmarks vakreste veier. Den går bl. a. like forbi kronprinsparets sommerslott i Gråsten. Den unge kronprinsesse Ingrid har vunnet en popularitet blandt befolkningen, og særlig blandt arbeiderbefolkningen som næsten er utrolig, den korte tid hun har vært i Danmark. g. s.

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR

AVISUTKLIPP

Roald Amundsensgt. 1, Oslo.
Centralbord: 13620

Utklipp av:

Vest-Agder
Farsund 3/10-38

som et faktum.

Den tsjekkosløvakiske regjering har efter at den har ordnet spørsmålet om det polske mindretall tatt skritt til å løse det ungarske spørsmål.

Lørdag kveld overrakte utenriksminister Krofta den ungarske sendemann i Praha en note. Forslaget går ut på at det hurtigst mulig skal nedsettes en blandet kommisjon av ungarske og tsjekkosløvakiske sakkyndige til å drøfte det ungarske mindretallsproblem i Tsjekkoslovakia.

Den ungarske statsminister Imredy betrakter innlemmelsen av det ungarske område eft München-forhandlingene som allerede avgjort spørsmål. Statsministeren holdt lørdag kveld en tale i kringkastingen og fremholdt at München-overenskomsten betød en stor fordel for Ungarn. Men Ungarn kommer ikke til å bli stillet tilfreds før dets krav er opfylt.

Søndagens fotball.

Landskampen Norge—Sverige i Stockholm endte med seir for Norge 3—2.

B-landskampen Norge—Sverige i Bergen endte også med norsk seier — 4—1.

Flekkefjord—Vigør 0—0.

Fjeld—Start 3—1.

Grane—Donn 6—2.

Mandal—Vennesla 3—0.

Efter landskampen igår har Norge vunnet årets nordiske fotballmesterskap med 5 points og 13—3 i mål. Nr. 2 Sverige, 3 Finland og 4 Danmark.

HUSK bladpengene!

kan drive det langt i idrett, ja lenger enn de fleste på disse kanter av landet. Om en ikke svermer for å delta på stevner, bør en ha såpass energi at en ofrer en halvtime av dagen med trening, eller om en vil med lek på idrettsplassen. Det vil skape større arbeidslyst og mere livsglede. — Men så sier du kanskje: «Jeg kan jo ikke noe i idrett».

Nei det er slett ikke så rart, du har jo nesten aldri forsøkt dig; men du kan lære, og der er sikkert en eller annen idrettsgren som vil passe for dig. — Kom op i Kjørestad i aften klokken 6.

Kom op og se på guttene når de kappes, og hvis du har lyst til å være med i en øvelse, være med og leke dig, så bare kom — kom alle — fra 10 til 100 år — det koster ikke noe.

Mick.

Kanonføde

er et uttrykk som man ofte har møtt i en viss krigsbekymret presse. En norsk frivillig i Spania skrev i et brev at den forholdsvis solide militærutdannede han hadde fått hjemme i Gar-den, mange ganger reddet hans liv. En almindelig norsk rekrutt må nøie sig med under halvparten av den tiden en tjenestegjør som gardist. Alle er på det rene med at det er ganske utilstrekkelig.

Stavanger Museum Norway
1535.

Zool. Museum Copenhagen
Denmark 6878.

Museum Göteborg Sweden
2 7331 D.

Duen: Dan. 040 35 393.

Der lyses for:

Nils Nilsen, Eikersund og
Anna Gabrielsen, Lyngdal.

Korn og poteter

er nå kommet i hus overalt på Lista. Det blev godt med korn. Potetene blev det dårligere med.

Skjoldnes

har man merket en mystisk sykdom på potetene. Det er på en liten gård som ikke er bebodd, men hvor eieren hadde satt noen poteter, forteller «Sør.»s medarbeider. Potetene er ikke opvokst, men prøver er sendt avsted til Oslo, idet sykdommen er svært lik potetkreft. I den nærmeste tid vil det vise sig om det er denne farlige potetsykdom som på ny melder sig.